

TF

DESEMBER 1978

LEDER: 1 MAI 1979

MILITÆRDEBATTEN

DEN INTERNASJONALE
SITUASJONEN OG
KINAS UTENRIKSPOL-
ITIKK
KOMMUNEVALGET

LEDER:

1. MAI 1979

Foran 1. mai -78 vurderte vi den taktiske situasjonen som gunstig. Vi pekte på at det fantes motsetninger i DNA som gjorde det mulig å vinne sosialdemokratiske arbeidere mot regjeringas krisepolitikk. Vi pekte på at det fantes muligheter for å vinne deler av SV mot Sovjets krigføring på Afrikas Horn. Ut fra denne typen vurderinger ble det lagt opp ei linje for 1. mai som tok sikte på å samle bredt rundt en del brennende enkeltspørsmål. I hovedsak ble denne linja gjennomført og viste seg som riktig. Resultatet ble at FF-togene i landsmålestokk samla for første gang overgikk resultatet i -75, som var det tidligere «topparet» når det gjelder oppslutning.

HVORDAN ER SITUASJONEN FORAN 1. MAI -79?

1. mai -79 vil stå i krisas og krigstruselens tegn. Hvordan er mulighetene for å vinne fram med en politikk som svarer til dette?

Vi vil her hevde at den taktiske situasjonen foran 1. mai -79 er vanskeligere og mindre til vår fordel enn i år. Vi vil påstå at det fins en klar mulighet for at vi går tilbake i forhold til SV dersom vi ikke raskt kommer på høyden, og at dette henger sammen med en del faktorer som vi skal komme kort inn på i det følgende.

DNA er fortsatt plaget av indre

splittelse, og dette er blitt mer påtakelig siden i våres. Den siste tida har brakt flere større eller mindre «opprør» innafor DNA, som i samband med Statfjord B og Stord Verft, som i samband med sjukehussaka i Moss, som Tana DNAs utspill mot DNA-organet Sagat, og andre eksempler som er mindre kjent i landsmålestokk. Som oftest går også motsetningene mellom ledelsen og de lokale tillitsmenna som skal ta støytten når regjeringas krisepolitikk skal settes ut i livet.

DNA har også politisk tilbakegang og mister støtte til høyre. Dersom valget i -79 hadde vært stortingsvalg, ville det nå ligge an til regjeringsskifte. Likevel er det ingen «storm» mot DNA — trass i aksjoner har lønnsstoppen et klart flertall i befolkninga.

SV er i ferd med å styrke seg, organisatorisk og faglig. SV er ikke et parti som bare har støtte i intellektuelle og universitetsmiljøene og som er utradert på arbeidsplassene (slik det ble gitt inntrykk av i beretninga til distriktsmøtet i Oslo i høst). SVs fraksjoner på forbundslandsmøtene i høst vitner om noe annet. SV-ledelsen har også vist mer initiativ i samband med streiker den siste tida enn på ganske lenge. Det ville være svært skadelig om vi ikke var oppmerksomme på dette eller vurderte dette feil.

SV-ledelsen har også lykkes i å

dempe presset mot seg når det gjelder forholdet til sosialimperialismen, bl.a. gjennom å gå mot Sovjet i Eritrea (og støtte Sovjet i Angola) og ved å støtte parola Sovjet ut av Tsjekkoslovakia. Den har også ført en forholdsvis vellykka offensiv mot oss (bl.a. «oppgjøret» med AKP) som vi ikke har besvart tilfredsstillende.

Dette betyr ikke at SV er enhetlig. Det fins klare motsetninger i SV, både om krisepolitikken og om Sovjet.

SV-ledelsens linje for 1. mai -78 var å søke samarbeid med Samorg overalt der dette var mulig og der dette ikke gikk, om mulig lage egne demonstrasjoner, og ikke under noen omstendighet å gå i samarbeid med oss. Flere faktorer tyder på at denne linja nå vil bli endra i retning mer vekt på egne demonstrasjoner. DNAs krisepolitikk vil gjøre det vanskeligere for SV å slutte seg til oppleggene til DNA-kontrollerte samorganisasjoner. Valgene høsten -79 tilsier at både DNA og SV vil være opptatt av å markere egen profil. SVs framgang 1. mai i år, der de hadde større demonstrasjoner enn FFF flere steder, vil oppmuntre til å gå videre. SV-ledelsen vil også se splittelsen i DNA som til sin fordel.

Det er til slutt helt klart at SV-ledelsen vil stille seg i veien for enhetsdemonstrasjoner retta mot regjeringas krisepolitikk. Dette går tydelig fram av at det er foretatt ei oppstramming innad i SV etter at SV lokalt deltok i enhetsdemonstrasjoner sammen med oss et titalls plasser i år. Det er all grunn til å vente at SV-ledelsen vil motarbeide slike initiativer mer aktivt enn før.

Vi har også styrka oss, både organisatorisk og faglig. Vi har en politisk fordel i at de internasjonale hendingene viser at det vi sier om

Sovjet, er riktig. Her skal det likevel legges vekt på en del taktiske svakheter som partiet etter vår oppfatning har foran 1. mai neste år.

Vi har fortsatt ikke utvikla krisepolitikken vår bra nok. Det hersker bl.a. usikkerhet lokalt rundt omkring i partiet om hvilke paroler det er riktig å stille i samband med nedleggelser. En del internasjonale spørsmål plager omlandet vårt. Dette gjelder bl.a. APAs brudd med marxismen-leninismen, Vietnams krigføring mot Kampuchea, spekulasjonene rundt utviklinga i Kina og KKP's utenrikspolitikk. Dette gjør at en del folk som vanligvis har oppfatta seg som å stå nært partiet, nå opplever avstanden som større. Vi har ikke utnytta den gunstige taktiske situasjonen som vi pekte på tidligere i år godt, og det er fortsatt for mye sekterisme i taktikken vår. Vi driver ingen effektiv polemikk mot SV-ledelsen verken når det gjelder krisepolitikken eller dens tilsløring av krigsfare og Sovjets aggressive hensikter. Vårt anti-imperialistiske arbeid er ikke på høyden, og særlig er dette farlig når det gjelder Eritrea. Endelig er den interne innrettinga av viktige deler av partiarbeidet opplagt et problem for oss.

Ut fra det vi har sagt, vil vi hevde at SV-ledelsen har en taktisk fordel på oss og har muligheten til å styrke seg på vår bekostning 1. mai.

Kan vi endre situasjonen til vår fordel? Ja, dersom vi starter en effektiv polemikk mot SV-ledelsen, særlig når det gjelder krisepolitikken og sosialimperialismen, dersom vi avklarar linjene våre for kampen mot krisa bedre, dersom vi viser en høyere profil i det anti-imperialistiske arbeidet og dersom vi svarer bra på de internasjonale spørsmålene utad. Det som er far-

ligst, er nå om vi overser de problemene som fins og trur at «framgangen vil fortsette, bare vi legger inn et skippertak på vårparten».

HVA SKAL VÆRE VÅRT OPPLEGG FORAN 1. MAI?

Vi skal her ikke forsøke å legge fram noe forslag til hovedparoler. Dette får komme seinere. Her vil vi forsøke å peke på hva slags utgangspunkt vi bør ha.

● Den politiske hovedsaka blir krisa. Det er ingen grunn til å anta at vi går mot oppgang i nær framtid. Mye «nødvendig» sanering av produksjonsmidler gjenstår, bl.a. i verftsindustrien og treforedling og andre bransjer. Det er rimelig å tru at lønnsstoppen vil bli mer og mer merkbar. Kampen mot krisa vil derfor måtte prege hovedparolene. Det er også undertegnas oppfatning av hovedparola for dagen (enhet på klassekampens grunn) nå ikke treffer spikeren helt på hodet og kanskje bør skiftes ut med ei samlende kriseparole.

● Linja for demonstrasjonene må være mot de imperialistiske supermaktene Sovjet og USA. Sovjet må i forgrunnen. Eritrea er ei brennende sak. Sovjets og Cubas deltaking i krigen og i terrorbombinga av Eritrea blir stadig mer framtreddende. Sovjets rolle blir stadig mer lik den rollen USA spilte i Indo-Kina, sjøl om bevegelsen mot dette foreløpig langt fra har en tilsvarende styrke. Sovjets provokasjoner i nordområdene blir også stadig mer omfattende og frekke.

● Av øvrige saker bør kvinnekampen markeres. Vi har undervurdert betydninga av natur- og miljøvernbevegelsen og bør endre dette bl.a. ved å gå inn for ei «grønn» parole i hovedgrunnlaget. I

øyeblikket står utbygginga av Alta—Kautokeino-vassdraget i forgrunnen. Parola for et sosialistisk Norge må med.

● De sentrale parolene må begrenses i antall, og det må legges større vekt på lokale paroler. Her har det også vært ei positiv utvikling. I takt med at vi legger større vekt på taktisk sjølstendighet, må utforminga av paroler også overlates mer til de lokale forholda. Men ei plattform som ikke er mot krisepolitikken og mot Sovjet, vil etter vår oppfatning være meningsløs.

● Vi må gå inn for stor bredde i demonstrasjonene. Trass i SV-ledelsens splittelsestaktikk må vi gå inn for enhet med SV lokalt overalt der det fins grunnlag for det. Vi må bli bedre til å forene oss med DNA-folk og samarbeide med dem på sak.

● Vi må holde fast ved de gode tradisjonene våre og gå inn for parolefrihet, reservasjonsrett og et reelt frontdemokrati med allmannamøter og reelle komiteer.

● Partiet bør gå ut tidlig som parti med vårt forslag til linje for 1. mai. Dette vil bety mer reelt demokrati og gjøre det klart synlig der vi gjør kompromisser.

● Vi mener at det er feilaktig av partiet å ta initiativet til demonstrasjoner som bare samler 10—20 deltakere, sånn som det har vært noen eksempler på de siste par åra. Dette er å legge de progressive på plassen fullstendig åpent for registrering. Bedre enn dette er folkemøter med 100—200 tilhørere.

● Vi støtter fullt og helt partiplanens prioritering av 1. mai som hele partiets hovedoppgave etter 8. mars. Å prioritere 1. mai på noen som helst annen måte, ville være å spille rett i henda på revisjonistene.

God tørn!

Redaksjonsmedlem

KOMMUNE- VALGET 1979

I september 1979 er det kommune- og fylkestingsvalg på nytt. Det er på høy tid å starte diskusjonen om linja for valgkampen 1979. Dette innlegget er ment som et bidrag til denne diskusjonen, ikke som et forsøk på å ta opp alle sider ved linja og taktikken. Jeg håper det i det minste vil egge til diskusjon

1) Ultra-«venstre»-feil ved valga i 1975 og 1977

Rød Valgallianse oppnådde en del ved de to siste valga. Ingen tvil om det. Kommunevalget i 1975 ga til og med fire representanter. Jeg vil samtidig påstå at vi gjorde viktige ultra-«venstre»-feil både i 1975 og 1977, særlig i 1975.

Bare noen påstander for å illustrere hva jeg mener: — 1975-valglinja var i stor grad en propagandistisk «avslørings»-taktikk. Spørsmål som væpna revolusjon, proletariatets diktatur, avsløring av de borgerlige arbeiderpartiene, avsløring av parlamentet, osv. dominerte valgkampen til RV. Brennende klassekampspørsmål, dagskrav, lokale kampsaker ble trengt i bakgrunnen. Samtidig fantes det ei utbredt linje *mot* å kjempe for mandater, virkelig arbeide hardt for å skaffe stemmer.

— 1977-valget gjorde etter min mening om med en del av disse feil-

la. Men et nærmere studium av RVs sjupunktsprogram og øvrige propaganda- og agitasjonsmateriale viser at feila fortsatt er av ultra-«venstre»-karakter. Et typisk eksempel: Presentasjonsflaket ble møtt med masse kritikk fordi spørsmålet om væpna revolusjon ikke var gjort til en sentral og dominerende sak. Dette ble korrigert, og væpna revolusjon og proletariatets diktatur inntok den sentrale plassen i programmet, mens brennende klassekampsaker ble stående lenger bak i parolekøen. Dette var en *feil*, etter min mening.

Så tenker kanskje mange, her er det en som er ute etter å lure inn et nytt høyre-avvik i valgkampen 1979. Historia vil som alltid fortelle oss hva som var rett og hva som var galt. Men min hensikt er å finne en

taktikk som ikke er det gamle høyreavviket som prega valget i 1973 og som heller ikke er prega av «venstre»-feila som kom til uttrykk seinere, blant annet i de to siste valga.

Noen påstander om hva valglinja 1979 bør inneholde.

— Jeg mener at vi må bygge linja og taktikken på *et riktig forhold til massenes dagskamper*. Jeg hevder at en taktikk som ikke tar utgangspunkt i massenes brennende problemer og dagskrav, vil feile. Taktikken må bygge på masselinja. Dette betyr å sette *brennende klassekampsaker og dagskrav* i sentrum og som utgangspunkt.

Det må blant annet bety at virkningene av den økonomiske krisa må stå uhyre sentralt. Og tenk bare på virkningene av statsbudsjettet: Store nedskjæringer på de fylkeskommunale og kommunale budsjettene, enorme opplegg for sosial rasering.

Her må vi evne å formulere noen få og konkrete *krav* i valgkampen, og ikke bare politiske paroler. Noen sentrale og konkrete krav som «rører ved massenes hjerte» må være det viktigste.

— dette må også bety at *lokale kampsaker* må få brei plass. Her bør vi minne oss sjøl allerede nå om at valget 1979 først og fremst er et kommunevalg. Igjen må vi prøve å formulere noen få og konkrete lokale *krav*.

Påstand: Brennende klassekampsaker og dagskrav/lokale kampsaker må utgjøre 60–70 prosent av valgprogrammet og valgkampen. Sjølsagt er det noe mekanisk å uttrykke dette i prosent, men jeg gjør dette for ikke å etterlate tvil om prioriteringa av disse sakene.

— Valgtaktikken må tjene de *strategiske måla*. Høyreavviket som valglinja i 1973 ga et solid uttrykk for, var et farlig skritt vekk fra de strategiske måla våre. Væpna revolusjon og proletariatets diktatur er et strategisk mål. Å gjennomføre en nasjonal-revolusjonær folkekrig mot sosialimperialistisk okkupasjon blir tydelig nok en strategisk oppgave — før revolusjonen. En ekte proletarisk internasjonalisme — uselvisk solidaritet med kjempende mennesker over hele verden, *det* er også et strategisk mål. Forutsetningen for at den proletariske verdens-revolusjonen seirer er at alle folk viser en sånn solidaritet. Oppgjøret med sjåvinisme i arbeiderklassens rekker i vårt eget land er i tillegg en forutsetning for revolusjon i Norge.

Hva betyr så dette for den øvrige valgtaktikken anno 1979? Jeg vil påstå (etter å ha understreka at de første «60–70 prosentene» også tjener de strategiske måla):

— Kampen mot de to supermakterne, først og fremst Sovjet, må være et viktig spørsmål. Faren for en ny verdenskrig må med.

Også her må det gå an å formulere *krav*, ikke bare forklaringer og politiske slagord. For eksempel: Krav om tilfluktsrom. Vekk med Sovjets hemmelige militærbase på Kapp Heer.

— Internasjonal solidaritet må markeres. Igjen: Vi må kunne formulere *krav*. For eksempel: Innvilg øyeblikkelig asylrett før eritreerne! Dette er et rikspolitisk krav, det egner seg også utmerka som krav lokalpolitiske myndigheter. Og hvem sier at det er umulig å stille krav til Oslo, Tromsø eller andre kommuner om å adoptere argentiske politiske flyktninger?

Åltså: Viktige dagskrav, lokale saker, spørsmålet om Sovjet, internasjonal solidaritet: *Dette* mener jeg er de viktigste sakene. Så langt som mulig må vi formulere få og konkrete krav som massene kan mobiliseres bak.

— Med *utgangspunkt* i disse sakene må vi drive *sosialistisk propaganda og agitasjon*, argumentere for at den sosialistiske revolusjonen er nødvendig for å løse undertrykkinga og utbyttinga. — Med samme utgangspunkt må vi avsløre det borgerlige parlamentet som ei side ved det borgerlige diktaturet — Med samme konkrete utgangspunkt må vi avsløre reaksjonære krefter, inkludert revisjonistiske ledere. Vi må slå høyt nok, konsentrere slaga, ikke slå i alle retninger, og starte fra det konkrete og forståelige. Ikke drive allmenn, proklamatorisk «avlørings»-valgkamp. Jovisst skal vi også avsløre, men på en forståelig måte.

— Skal vi *love* massene noe? Ja. Jeg mener vi skal si: *Dette* stiller vi til valg på. Vi lover dere at vi skal slåss alt vi evner — både utafor og innafor de parlamentariske organene — for disse krava. Dere kan stole på at vi skal gjøre det dersom vi blir valgt inn. Og vi skal avlegge regnskap fortløpende. Det vi ikke kan love, er å klare å få gjennom sakene. For *det* står ikke på bare oss. Vi skal gjøre vårt beste, så får dere merke dere *hvem som går imot* sakene, og handle deretter. Kort sagt: Ingen løftepolitikk, men et realistisk løfte om at vi skal slåss for sakene.

Og med dette mener jeg at vi skal kvitte oss med den stille sabotasjelinja allerede i utgangspunktet. Holdninga som sier «joda, vi deltar i valget, men vi kan ikke love noe» er forkastelig, og full av forakt for

massene. Ingen som har hatt eller har denne innstillinga? Tøv. Den fantes i rikt monn i forrige valgkampene. Den fantes også i meg sjøl. Den kom også til uttrykk i form av uvilje mot å verve *stemmer*, og uvilje mot å satse hardt og metodisk på å sikre mandat.

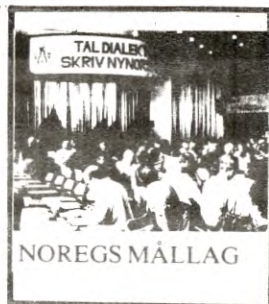
Dette er en radikalistisk holdning som bare tjener klassefienden.

Til slutt vil jeg hevde — utfra den foreslåtte linja — at *Rød Valgallianse* også i år er den alliansepolitiken vi må velge som hovedform der vi er sterke nok til å stille. Ut fra min «skisse» til valglinje og støtte til RV som form, avviser jeg med andre ord den gamle «Jørgen Hattemaker-linja» fra diskusjonene i 1975. Dette forslag til valglinje utelukka bl.a. plass for sosialistisk agitasjon og la opp til «brei front» basert utelukkende på lokale kampanjer.

Betyr denne avvisninga at RV *overallt* må være den linja vi velger? Nei, jeg mener at det må vurderes om det på noen/ flere steder trengs et alternativ med utprega lokalt tilsnitt som ikke er RV. For eksempel på steder som er strategisk viktige, men hvor kommunister og revolusjonære foreløpig står svakt.

Dette var noen påstander om vilken linje jeg mener kommunistene bør støtte der hvor vi kan ta del i RV eller et annet initiativ. Hvor mange steder det blir, veit jeg ikke. Hva kommunister og revolusjonære skal gjøre i de kommunene hvor verken RV eller et annet bra initiativ ser dagens lys, se *det* er et spørsmål jeg ikke har tatt opp her og som jeg kaster over til andre debattanter.

UTKAST TIL LINE I MÅLSPØRSMÅLET FOR AKP(m-I)

Nedstående artikkel er et forslag til linje i målspørsmålet, utarbeida av

kamerater som jobber med dette spørsmålet.

Red.

I dag er den norske nasjonen kløyvd språkleg. Det overveldande fleirtalet snakkar 'ei norsk dialekt. Berre eit lite mindretal i og nær borgarskapet går inn for å snakka norsk-dansk (bokmål/riksmål). Likevel skriv meir enn 4/5 norsk-dansk. Av det mindretalet som lærer norsk (nynorsk), går mange etterkvart over til norsk-dansk, trass i at det norske skriftmålet er ein samnemnar for dialektane. Grunnen er at det norske folket er språkleg underkua.

Undertrykkinga av det norske målet tok til då Noreg i seinmiddelalderen vart koloni under Danmark, og det norske skriftmålet vart utrydda. Tapet av det høgt utvikla norske skriftmålet var ei ulukke for nasjonen, og gjorde det lettare for Danmark og seinare Sverige å halda Noreg som koloni. I mange hundre år (ca. 500) fanst norsk mål berre som talemål, og vart utvikla frå gammalnorsk gjennom mellomnorsk til nynorsk i dei norske dialektane.

Herskarklassane i kolonitida vart rekrutterte frå Danmark og fekk utdanninga si der. Då Noreg vart

sjølvstendig i 1814 fanst det difor eit svært lite, men stabilt sjikt med dansk som morsmål i Noreg. Dansk var einaste skriftmålet fram til midten av 1900-talet, og vart difor administrasjons- og opplæringsmål i den norske nasjonalstaten.

Kampen for å gjera norsk til einaste mål i Noreg, tok til på slutten av 1700-talet, i striden for å skapa den norske nasjonalstaten. Men det var først femti år seinare at vitenskapsmannen Ivar Aasen granska dei norske målføra og prova at dei var greiner av eitt mål, nynorsk, med ei sjølvstendig utvikling fra gammalnorsk. Han sette fram utkast til eit norsk skriftmål og la med det grunnlaget for å innføra norsk i staden for dansk og gjera slutt på målunderkuinga av folket.

Striden for å gjera norsk til einaste målet for den norske nasjonen var ein viktig del av den borgarlegdemokratiske revolusjonen i Noreg. Han vart leidd av det nasjonale borgarskapet og i stor mon driven fram av småborgarskapet på bygdene. Målreisinga var heile tida motarbeidd av det monarkistiske byråkrat-borgarskapet.

I perioden med borgarleg revolusjon og stri for nasjonalt sjølvstende vart norsk skriftmål formelt *jamstelt* med dansk på dei områda som låg under beinveges statskontroll: skulen og administrasjonen. Norsk vart ikkje innført som einemål på noko område, og retten til å bruka norsk i alle samanhengar, dvs. språkfridom til liks med t.d. religionsfridom, er aldri blitt innført i Noreg.

Dei rettane som vart lovfesta i denne perioden for norsk mål, kom etter at folket sjølv på felt etter felt tok målet i bruk utan å venta på løyve.

I dag er vi inne i tidbolken til imperialismen, og Noreg er eit lite imperialistisk land. Det norske borgarskapet og staten deira held seg under vengene til dei store imperialismaktane, og motarbeider målmedvite all kamp folket fører for å verja nasjonen. Difor held borgarskapet fram norsk mål og kultur som museumsting, samstundes som dei arbeider for å utrydda norsk mål som bruksmål. Desse åtaka er særskilt retta mot det norske skriftmålet.

Det særlegne ved målkinga i Noreg er at underkuarmålet og det underkua målet er så nærskylde. Det har gjort det mogleg for borgarskapet å knesetja *tilnæringspolitikken*, dvs. å endra det norske skriftmålet i dansk lei gjennom statskontrollerte rettskrivingsreformer. Tilnæringspolitikken er uttrykk for klassesamarbeid på språkområdet, og vert nytta politisk til å skapa illusjonar om at det går an å «løysa» språkspørsmålet i statskomitear utan massestrid.

Men den viktigaste underkuingsmåten borgarskapet brukar er brutal diskriminering av alle nynorsk-

brukarar, ved å nekta dei opplæring, bøker, å bruka nynorsk i arbeidet, og organisasjonane, dvs. å forby folket å bruka norsk i alle samanhengar.

Det norske folket må frigjera seg språkleg ved å ta norsk mål i bruk på alle område og slik gjera slutt på den børa som målkøyvinga og underkuinga er. Det overveldande fleirtalet vil vera tent med å kasta ut norsk-dansken. Men innføringa av norsk skriftmål må gjennomførast av folket sjølv, på demokratisk vis. Freistnaden på å tvinga folk til å byta mål kan ikkje føra fram.

Striden for språkleg frigjering for den norske nasjonen må no først til siger under leiing av arbeidarklassen, i tidbolken for den proletariske revolusjonen. Målreisinga er ein del av striden for fullt nasjonalt sjølvstende, og må gå føre seg i einskap med den striden dei nasjonale minoritetane i Noreg fører for sine rettar mot den sams fienden, det imperialistiske norske borgarskapet og staten deira.

Det norske folket kan aldri vinna full fridom for norsk mål før under proletariatets diktatur, etter den sosialistiske revolusjonen. Men det er mogleg å vinna mange delsigar og slå attende mange åtak no, ved å mobilisera massane for det norske målet og mot underkuarpolitikken til staten.

Ut fra dette vil AKP(m-l)

- stø all kamp mot underkuinga av norsk mål, og stri for retten til å bruka norsk i alle samanhengar.
- stø alle tiltak og aksjonar som fremjer det norske målet som bruksmål for den norske nasjonen.
- oppmoda folk til å skriva norsk utfrå sitt eige målføre, og slik utvikla det norske skriftmålet og

gjera det rikare.

- stri mot alle freistnader på å kløyva folket etter målgransen («fine» mot «stygge» dialektar, «nynorskdialektar» mot «bokmålsdialektar», «bymål» mot «bygdemål») og arbeide for å styrkja einskapen og breidda i målreisinga.
- stri mot all norsk sjåvinisme som vil ta målreisinga til inntekt for den imperialistiske underkuinga dei nasjonale minoritetane i Noreg vert utsett for, og styrkja einskapen mellom målrørsla og striden dei nasjonale minoritetane fører.

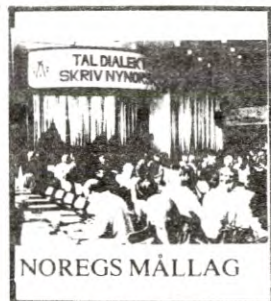
AKP (m-l) vil avsløra alle framstøytar for å dempa massestriden og fremja klassesamarbeidet og klassesamarbeidsideologi i målspørsmålet. Dette gjeld særskilt alle freistnader staten gjer på å fremja den statskontrollerte tilnærmin-

spolitikken gjennom komitear og dei korporative språksamskipnadene (Norsk Språkråd).

AKP(m-l) er ikkje prinsipielt mot rettskrivingsendringar. Men endringar i norsk skrift skal ikkje gjerast for å nærma målet til dansk, utan omsyn til samanhengen i norsk mål.

Det at AKP(m-l) er mot tilnæringspolitikken, tyder ikkje at folk som først skriv bokmål, ikkje skal bruka målføregrunnlaget sitt i skriftmålet. Å bruka ord, former og setningsbyggnaden i målføra når ein skriv bokmål, undergrev stillinga til dansken, og gjer det lettare å uttrykkja seg skriftleg. Samstundes vil vi oppmoda folk som har fått bokmålsopplæring til å læra seg norsk og venja seg til det, så sant dei greier det.

MÅLORGANISASJONANE OG MÅLREISINGA

Målorganisasjonane står i dag under borgarleg leiing, og det har dei støtt gjort, sjølv om kamplina har hatt ein viss innverknad i leiinga dei siste 6 – 7 åra. I dag er det revisjonistane som står i brodden for den borgarlege lina i målrørsla. I mellomkrigstida var det sosialdemokratane (og fram til midten av sekstiåra, Vogt-komiteen), før det den demokratiske fløya i borgarskapet.

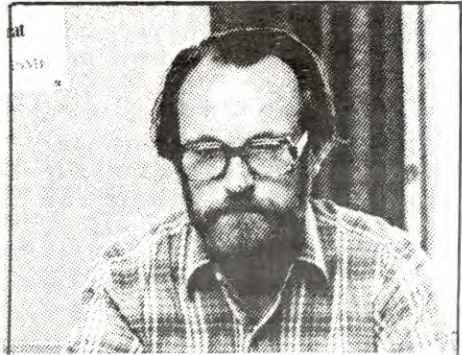
Det vart ikkje skipa nokon sentralorganisasjon for målrørsla før i 1906 sjølv om det fanst mange mållag. Grunnen var at leiarane for målrørsla før det batt målrørsla til partiet Venstre. Det organiserte målarbeidet gjekk føre seg på to, til dels heilt skilde, plan: dei lokale mållaga arbeidde med å innføra nynorsk i skulen og lokaladministrasjonen, og stod ofte for ei kampline.

Dei sentrale, meir eller mindre offisielle leiarane retta inn alt arbeid på lobbyverksemd i Stortinget og frykta massestriden. Jf. 1885-vedtaket — brevet som grunnjev det hevdar at jamstillinga er naudsynt for å *unngå nasjonal strid*, ikkje at det gjeld retten til å bruka norsk mål.

Sjølv etter at NM var skipa, klamra leiinga seg til partiet Venstre. Det var trass i at NM vart skipa nett avdi eit fleirtal av «målhovdingane» skjøna at Venstre ikkje var viljug til å slåst for målsaka lenger! Makteløysa til leiinga i NM kom m.a. til uttrykk i at dei ikkje evna å forma ut ein taktikk for å få gjenom sidemåsstilen i 1907, i at dei ikkje protesterte mot tilnæringspolitikken (Liestøl og andre sat i 1917-komiteen) men tvert om roste Stortinget for å gjennomføra den reformen så fort at det ikkje vart høve til diskusjon osb. NM vart skipa for å verka som pressgruppe på Stortinget, og vart straks trekt inn i byråkratiet. I 1930-åra, då den store framgangen for nynorsken kom i Nord-Noreg, var landsmøta i NM nede i 20–30 deltakarar, og NM leiinga i all hovudsak avskoren frå massestriden.

Under krigen var NM sett under nazi-administrasjonen og så forboden i 1941. NM-leiinga hadde passiv motstand som erklært line. Når nynorsken gjekk fram som skulemål heilt til 1944, var det på trass av lina til NM-leiinga. Etter krigen stod NM avvæpna, utan organisasjon og utan nokon analyse av sosialdemokratiet. Difor kunne rusket mot norsken i McCarthytida gjennomførast utan meir enn spreidd lokal motstand.

Vogt-komiteen fekk NM til å gjera opp med tilnæringspolitikken, ik-

Berge Furre: Revisjonistane spelar i dag ein leiande rolle i NM. Prinsippprogrammet frå 1967 vart ført i pennen m.a. av Berge Furre.

kje prinsipielt men førebels. Frå då har revisjonistane spela ei sentral rolle i NM. Prinsippprogrammet av 1967 vart ført i pennen av Berge Furre, Kjell Snerthe (før redaktør av Dag og Tid, no formann i NM). Der står det m.a. at det er ein kulturell rikdom for Noreg å ha to skriftmål!

EEC-striden mobiliserte heile målrørsla på nasjonalt grunnlag, og læremiddelkampene lærte svært mange kva det vil seia å ha massane med seg. I striden om prinsippprogrammet i NM og NMU som gjekk frå 1971 til 76, vart fleirtalet i organisasjonen vunne for at målstriden var ein nasjonal og demokratisk kamp for massane sin rett til det norske målet. Men prinsippprogrammet har ein sær sars viktig veikskap — det nemner omtrent ikkje klassefienden, tek ikkje noko oppgjær med legalismen og tiltrua til Stortinget, heller ikkje med byråkratiet i organisasjonen. Tvert om vart det spreidd ein del forfalska historie, m.a. av kommunistar, som skjønna måla leiinga i NM i tida fram til 2 verdenskrig og påstod at NM had-

de stått fast på rette liner heile tida. Dette er slett ikkje korrigert, anna enn i få og småe fora.

NM har i dag godt over 17 000 medlemmer, og, om ein reknar med NMU, meir enn 300 lokallag. Likevel gjer målrørsla mykje mindre av seg enn t.d. Kvinnefronten. Leiinga er dominert av revisjonistane, både i NM og NMU, og ho er umåteleg byråkratisk. Båe organisasjonar har faste tilsette, båe set skriving av referat over å mobilisera folk til kamp. (Når ein les argusklipp og

ser kva som glir gjennom fingrane på dei utan at dei gjer noko er det så det skjer i hjartet!) Dette gjer at den lokale aktiviteten blir sær ujamn, heilt avhengig av at det er drivande og leiande folk på staden som veit å skjera gjennom, medan sentrale folk sit og ber seg over at massane er så treige. Samstundes som dei nektar å vera med på sal av «Målfront», gå i demonstrasjonar, halda innleiingar osb.

Astrid

TA STUDIEARBEI- DET ALVORLIG

Fra begynnelsen av høsten 1978 har sentralkomiteen tatt initiativ til ein ny studiekampanje. *Den går ut på at alle medlemmer skal kjøpe og skolere seg i boka «Økonomiske kriser. Studiebok fra AKP(m-l)».* Som forrige kampanje er også denne ein sjølskoleringskampanje. Det er med andre ord ikkje gitt direktiv om at det skal holdes obligatoriske studiemøter/avdelingsmøter for å diskutere innholdet i boka.

Denne sjølskoleringskampanjen er viktig. Den er konsentrert til det som er partiets hovedoppgave i denne perioden; den økonomiske krisa. Materialet er utarbeida av studieutvalget i partiet. Studier om den økonomiske krisa er viktige. Det er helt klart at mange kamerater og folk rundt oss, for ikkje å snakke om ar-

beiderklassen generelt, er forvirra og usikre på mange spørsmål som gjelder krisa.

Propagandaen fra borgerlige, reformistiske og revisjonistiske hold har virkning. Er det noe i at det er arbeidslønnene som setter arbeidsplassene i fare? Kan staten redde Norge ut av krisa? Blir det store overskudd av oljedrifta og hva vil de eventuelt bli brukt til? Det er mange spørsmål som trenger svar.

«Uten teori blir praksis blind», har Stalin sagt. Dette rammer også oss. Når vi kaster oss ut i kampen mot virkningene av krisa, må vi kjenne vår egen teori. Vi må ha gode kunnskaper om virkeligheten i Norge. Vi må kjenne argumentene til motstanderne våre.

Studieboka er retta inn på å gi

kunnskaper om alt dette. Derfor må den bli brukt skikkelig i hele partiet.

ERFARINGENE FRA FORRIGE KAMPANJE

Det har vært gjennomført flere studiekampanjer i partiet. La meg si noen ord om den siste: Sjølstudier av Verker i utvalg, bind 5 av Mao Tsetung.

Målet med denne kampanjen var at alle partikameratene skulle gjennom en rad med viktige politiske artikler. Artiklene inneholdt materiale om filosofi, taktikk og strategi, internasjonale forhold og demokratisk sentralisme, for å nevne noe.

Dersom studiene av disse artiklene hadde blitt gjennomført på en riktig måte i hele partiet, ville vi vært bedre konsolidert politisk i dag og bedre rusta til å gjennomføre de kampooppavene som vi er midt oppe i nå.

Men resultatet ble ikke som ventet. Svært mange kjøpte boka. Det var også mange som leste noen av artiklene, men det er mitt inntrykk at de færreste virkelig *studerte* alle artiklene som sjølskoleringskampanjen besto av. Etter min mening må vi slå fast at det var så store mangler ved studiene som en organisert *kampanje* at det er rett å kalle den i hovedsak mislykka.

HVA VAR FEILA?

Den absolutt viktigste feilen var etter min mening at *partiet* aldri så dette som sin oppgave, sin kampanje. Den feilen finner vi igjen på alle plan helt fra ledelsen og ned til avdelingene i partiet. Dt blei aldri laga noen plan for hvordan den skulle drives eller oppsummeres. Det blei ikke foretatt oppsummeringer og

undersøkelser, og de som skulle delta i kampanjen, medlemmene, fikk aldri noen rettleiing.

Det blei overlatt til det enkelte partimedlem å gjennomføre studiene. Dette førte til mange uheldige ting. For det første var det bare de som på egenhand var entusiastiske for studiene som kom i gang raskt. De som ikke var entusiastisk opp-tatt av sjølskoloring, kom enten ikke i gang i det hele tatt, eller kom i gang svært seint.

For det andre, fordi at kampanjen ikke ble fulgt og rettleia av partiet på alle nivåer, så blei det bare dem som var trent i å lese og studere, som klarte å gjennomføre kampanjen på en bra måte. Her har jeg sjølsagt satt tingene en del på spissen, men tendensen i studiene mener jeg er riktig gjengitt. Hvor uheldig dette vil virke over tid kan alle tenke seg. Studiene blir organisert sånn at de intellektuelle med interesse for studier og gode *studievaner* vil gjennomføre kampanjene, mens andre f.eks. kamerater med praktisis-tiske og økonomistiske feil eller med lite studieerfaring ikke vil gjennomføre kampanjene.

Den forrige kampanjen inneholdt også sjøl en del feil som forsterka tendensen jeg har tatt opp her. Den har blitt riktig kritisert for at den inneholdt for stort og uoversiktlig materiale. Artiklene var for lite konsentrerte. De tok opp for mange emner. Kampanjen var heller ikke direkte knytta til hovedoppgava i partiet. Det blei også reist alt for få motsigelser i forbindelse med studiene, sånn at det blei lite debatt om innholdet i kampanjen. Det blei også drivi for lite og for dårlig propa-ganda for den i Klassekampen og ellers.

Rykende aktuell!

Nå er det på tide at *du* skaffer deg studieboka «Økonomiske Kriser». Det er ei *obligatorisk studiebok* til sjølstudiekampanja.

Spre den til arbeidskamerater og venner.

LES:

ØKONOMISKE KRISER

Studiebok fra AKP(m-l)
Kr. 42,-

I tillegg bør du lese «Redder lønnsstoppen arbeidsplassene». Ei debattbok som er et nyttig tillegg til «Økonomiske kriser.»

STUDIEFIENDTLIG TENDENS

Den nye kampanjen må ta denne kritikken alvorlig. Likevel tror jeg ikke vi får vellykte studier denne gangen heller om vi bare lager bedre plakater, konsentrerer studiene om ett emne sånn som nå osv. Distriktsstyrer, avdelingsstyrer og medlemmer vil ikke kaste seg entusiastisk igang med studiene bare på grunn av sånne tiltak. Etter min

mening må vi forstå at partiet er smitta av en lei revisjonistisk sjukdom på dette området. Virkelig framgang vil vi ikke oppnå før vi veit hvordan denne sjukdommen arter seg og før vi har begynt å slåss mot den sånn at partiet stadig får bedre helse.

Både beretninga og partiprogrammet fra det andre landsmøtet slår fast at det har vært en farlig studiefiendtlig tendens i partiet.

En «studiefiendtlig tendens» er rett og slett forskjellige typer motstand mot å drive teoretiske studier eller undersøkelser. Det er motstand mot å prioritere sånt arbeid så høyt at det ikke blir borte i den daglige klassekampen. Motstanden retter seg mot studier av klassikerne og av partiets egne dokumenter. Den retter seg også mot studier av verdenssituasjonen og situasjonen i Norge og mot undersøkelser og studier av den arbeidsplassen en er på, det boligområdet en lever i osv. Det kan ikke herske tvil om at denne feilen fortsatt finnes.

HVA BØR BLI GJORT?

Dersom vi forstå at feila i studiarbeidet kommer av en revisjonistisk sjukdom, er vi i stand til å begynne å bekjempe den. Dersom vi forstår at denne sjukdommen kan føre til stor skade for partiet i framtida, da vil vi være i stand til å slåss mot den med entusiasme og nedkjempe den.

Distriktsstyrer, avdelingsstyrer og medlemmene; alle må forstå at det er vi som må føre den kampen. Derfor må det lages en plan, det må bli gjort undersøkelser for å finne ut om kriseboka er kjøpt, om den blir lest. En må få greie på hva slags politiske problemer som dukker opp i studiene og diskusjonene osv.

Det er viktig å skaffe seg direkte

erfaringer, systematisere og spre dem. Et eksempel; Jeg sa at det ikke er direktiv om å holde møter for å diskutere boka. Samtidig er det heller ikke direktiv om å la være å holde møter. En avdeling utafor Oslo spredde boka, oppfordra medlemmer og sympatisører til å lese visse deler av den og innkalte til et frivillig diskusjonsmøte. Diskusjonen gikk friskt og folk var godt fornøyde. I tillegg blei flere av dem som

deltok enige om at de skulle komme sammen å få sving på streikestøttekomiteen igjen, en komite som det ikke hadde vært liv i på lange tider.

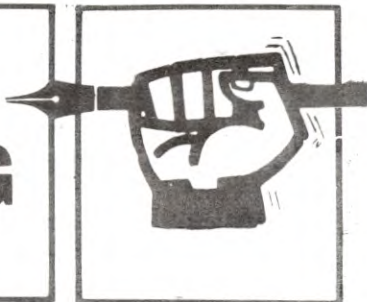
Dette er bare et eksempel på at studier gir innsikt og entusiasme. Studier fører til framgang i arbeidet.

Fram for en studiekampanje som blir vellykka.

Sverre

Medlem av studieutvalget.

VITENSKAPELIG ARBEID ER VIKTIG

Hvorfor er vitenskap så viktig for marxismen? Er vitenskapelig arbeid viktig for partiet i dag? Åssen har det blitt sett på og behandla? Hva kan vi gjøre for å styrke det vitenskapelige arbeidet i og rundt partiet i tida framover?

For ei tid sida hadde partikamerater i Oslo som har vitenskapelig arbeid som yrke, og andre som job-

ber med det på fritida, et seminar hvor vi diskuterte bl.a. disse spørsmåla. Jeg skal legge fram noe av det vi diskuterte. Det angår ikke bare dem som «driver med det». Partiets holdning til vitenskap og vitenskapelig arbeid er et linjespørsmål. Og det er et spørsmål av stor praktisk betydning for den revolusjonære kampen.

VITENSKAPEN OG UTVIKLINGA AV PRODUKTIVKREFTENE

Hva er vitenskapens betydning i historia?

Vitenskapen oppsto med den første klassesdelinga. Da var det skapt et så stort overskudd at det var mulig med en mer omfattende intellektuell virksomhet. Utviklinga av vitenskap var en helt nødvendig forutsetning for utviklinga av produk-

tivkreftene. Og en slik viktig rolle har den spilt framover i historia. Bakgrunnen for de store samfunnsomveltningene har vært en rask utvikling av produktivkreftene, hvor vitenskapen har spilt en viktig rolle. Samme viktige rolle spiller vitenskapen for overgangen fra sosialismen til kommunismen. Oppgjøret med «firer-banden» har lært oss en del om hvilken rolle utviklinga av produktivkreftene spiller under sosialismen. Men vi har også vært

prega av denne tenkinga, ikke sett sammenhengen mellom produksjonen og klassekampen. Marx og Engels så klart at kommunismen først var mulig etter et samfunnsmessig overskudd av produktivkreftene. Det er også nivået på produktivkreftene som vil avgjøre når et tilbakefall til kapitalismen ikke lenger er mulig. Akkurat som Norge i dag ikke kan falle tilbake til slavesamfunnet.

Vi kan ikke tilegne oss alt som må til på rappet når arbeiderklassen har grepet statsmakta. Et godt grep på vitenskap og vitenskapelig arbeid nå, vil være en stor fordel når vi skal bygge sosialismen.

ANDRE VIKTIGE SIDER VED VITENSKAPEN

— Vitenskapen er helt nødvendig for utviklinga av *filosofien* for nedkjempinga av idealismen, og utviklinga av dialektikken. Utviklinga av marxismen, som sjøl er en vitenskap, ville ikke vært mulig uten utviklinga av den borgerlige vitenskapen.

— *Vitenskapens betydning for klassekampen.* Dette er kanskje det som er best kjent. Noen stikkord: avsløringa av borgerskapet, undersøkelse av giftige stoffer i industrien, forskning i krigen og historia til arbeiderklassen, åssen sosialsystemet fungerer etc. etc.

— *Vitenskapens betydning.* En god del vitenskapsfolk har innflytelse over ganske mange folk. Å mobilisere dem til å støtte en sak, kan ha mye å si for oppslutninga ellers.

— *Vitenskapen og krigen.* Vi venter krig. I motsetning til mange andre frigjøringsbevegelser har vi muligheten til å starte en folkekrig fra et høyt teknologisk nivå. På vis-

se felter til og med høyere enn fienden. Det er en fordel vi ikke bør la gå fra oss.

VITENSKAPENS STILLING I PARTIET

Vi må slå fast at det har vært klare tendenser til ei linje *mot* vitenskapelig arbeid i partiet. Det henger sammen med ei anti-intellektualisme, som vi ikke helt har kvitta oss med. Kamerater som har drivi med forskning og på Universitetene har ofte blitt sett skeivt på. Virksomheten deres har langt på vei blitt sett på som luksus. Det har også prega deres egen forståelse av virksomheten sin og det har ikke akkurat egga til faglig innsats. Istedet har mange — som før — jobba heldag med politikk. Men hva har blitt resultatet? Mens partiet har styrka seg ellers, har vi ikke gjort det på universitetene og høyere lærersteder. Og her er SV — som ellers blir avslørt av stadig flere — fortsatt et alternativ.

Hvorfor? Har ikke kameratene våre jobba hardt nok, har de ikke polemisert nok mot SV og andre opportuniste? Jeg trur ikke det er det som mangler først og fremst. Flertallet av både studenter og ansatte på Universiteter og andre høyere læresteder er opptatt av fag og vitenskap. Skal de få respekt for oss på det feltet de sjøl er opptatt av. Vi vinner støtte ved å gå i spissen i interessekampen. Men vi vinner dem *også* ved å vise at vi er skikkelige vitenskapsfolk. Vi har et utmerka utgangspunkt i den historiske og dialektiske materialismen. Men det krever sjølsagt arbeid. Og at vi kvitter oss med frykten for ikke å være «korrekte».

«LA HUNDRE TANKE- RETNINGER STRIDES»

Mao sier: «La hundre blomster blomstre» er metoden vi bruker for å utvikle kunsten, og «la hundre tankeretninger strides» er metoden for å utvikle vitenskapen. Dette er ikke bare en god metode for å utvikle vitenskap og kunst. Når vi bruker den mere omfattende, så er det en god metode for alt arbeidet vårt. Den hjelper oss til å gjøre færre feil. Det er mange ting vi ikke forstår og derfor ikke er i stand til å takle, men gjennom diskusjon og kamp vil vi forstå dem og forstå hvordan vi skal takle dem. Sannheten utvikles gjennom diskusjon mellom ulike syn.

Som Mao peker på er dette et spørsmål om erkjennelsesteori. Vi når sannheten ved å la tankeretninger strides. Når det gjelder vitenskap og fag må vi prøve våre tanker og resultater med det andre har kommet fram til. Vi må innse at vi kan ta feil, og at vi kan lære av andre. Med en slik praksis er det heller ikke farlig å ta feil, og vi kan legge fram det vi mener er rett.

HVA SKAL VI GJØRE FRAMOVER?

Vi la ikke faste planer. Men det kom fram mange ideer på hva som blir viktig nå. Her er noe.

— Kjempe for et riktig syn på vitenskapens betydning i partiet. Denne artikkelen er ment som et første bidrag i denne kampen.

— Slåss for at vitenskapelig arbeid virkelig blir prioritert for dem som jobber med det. Dette blir en vanskelig jobb, men det må løses etter hvert.

— *Publisere.* Vi må få slutt på at kamerater og andre skriver bra og

nyttige ting i hovedoppgaver o.l., bare for å la det ligge å støve ned. Vi må bli flinkere til å lage bøker, sten-siler, hefter, artikler. Vi mener at *Materialisten* — teoretisk organ for Oslo AKP(m-l) — må bli mye mere innretta på forskning. Vi trenger mere *populærvitenskap* — masseskolering i elementær naturvitenskap og teknologi.

— *Kulturpauza* — kampen mot den er en del av kriseprogrammet vårt. Her kan vi mobilisere mange. Hva med massekonferanser?

— *Studier.* Vi trenger studier av marxisme — dialektisk materialisme og vitenskapsteori.

— *Organisering.* Vi må finne former for organisering som er ubyråkratiske og hensiktsmessige. Lokalt trengs det først og fremst organisering; masseorganisering. Sentralt trengs det et slags senter, med oversikt over hva som drives, og kjennskap til partiets behov.

Dette får komme etterhvert. La oss begynne med å bli enige om at vitenskapelig arbeide er viktig, og at det er feil å undervurdere det. Så får vi rundt omkring begynne å tenke etter hva vi skal gjøre med det.

Lene

ROCKEDEBATTEN

Eit par kameratar har skrivne innlegg og sagt at dei ikkje er nøgde med sjølvkritikken vedrørende rockedebatten som eg har kome med i tidlegare nummer av TV. Etter som partiet no har lagt opp til eit sentralt musikkseminar om kort tid, der m.a. dette spørsmålet vil verta handsama, vil eg gjerne vente med å svara til dette seminaret.

Kark

KAMPANJESTIL ER DET VI MANGLER I HARSTAD

Det er utmerka med Fossmoavsløringa — storsalg på 900 aviser og litt til. Men det holder ikke.

Vi har ikke klart å skape en kampanjestil med det samme suset over som kampen for dagsavisa hadde. Når de fleste føler at det er skikkelig bevegelse — som de sjøl er mer eller mindre med på da har vi ei kampanje.

Ei kampanje for løssalg, verving, stoff og ikke minst innsamling av penger er en stor oppgave — den nest største oppgaven som vi har nå. Det blir ingen kampanje uten en skikkelig kampanjeledelse som driver arbeidet fram etter en skikkelig plan DAG for DAG. Det må begynne å rulle. Det må lages oppsummeringer og propaganderes nye eksempler hele tida — det må bli en ånd av kappestrid over arbeidet — først da har vi det som trengs NÅ for å redde og legge grunnlaget for videre framgang for avisa vår, Klassekampen.

SALGET LIGGER PÅ 50%

Det har vært et slit å få til stand fast hver lørdag. Slikt burde ikke være noe slit å få til. Dette har ført til at det er blitt solgt jevnt og trutt 50 aviser på lørdagene. Det er for lite. Målsettinga er 100 aviser. Den målsettinga må det igjen være et mål å knuse ved å overoppfylle den

til gangs. Nettopp her i Harstad hvor Klassekampen har oppnådd så mye godvilje hos mye folk på grunn av Fossmosaka burde det være ei enkel sak.

Salget på dørene er kommet i gang så vidt. Det må få en mye større dimensjon.

Vi må i tillegg til å ha stand og boligsalg spe grundig på med salg på hurtigruta, busstasjonen, lokalbåten, flyplassen, på kinoen, på gymnasen og folkehøgskolen, på bedriftene ... ja, overalt hvor det finnes folk. Hvorfor ikke selge på flyet. Det blir den raskeste KK-selgeren i så fall.

REDAKSJONEN HAR FÅTT SAMMENBRUDD

Vi lyktes ikke i å få til en livskraftig redaksjon. Vi gikk i spissen for å peike på de mulighetene som lå i å opprette lokale redaksjoner. Vi hadde viktige positive erfaringer, men allikevél klappa det nesten sammen. Det mangla en politisk ledelse og forståelse for hvordan Fossmosaka skulle følges opp og drives framover. Hadde vi stoppa helt opp ville det blitt opp som ei løve og ned som en VG-sensasjon. Det er ikke for seint ennå, og vi skal sørge for at saka følges opp ikke bare i Hammerfest, men også i Harstad.

Ei sak som kan bli en bærebjelke i

Det blir ingen kampanje uten en skikkelig kampanjeledelse som driver arbeidet fram etter en skikkelig plan dag for dag.

hele kampanjen om vi smir som en god smed.

VI KOMMER TILBAKE

Vi skulle stilt oss den ærgjerrige målsettinga at vi skulle bli et framskredent eksempel i hele kampanja. Vi skulle jobba for at LÆR AV HARSTAD var ei riktig parole i hele

kampanja. Vi skulle satsa på å bli best i alle fire disiplinene: løssalg, verving, stoff og Handslag.

Nå har vi skjønt litt mer av skillet mellom en aksjon og ei kampanje. Kamerater, vi skal prøve å komme tilbake i teten igjen, vi skal få det til å svinge litt igjen.

Hilsen
KK-ansvarlig
Harstad

Oppsummering av løssalget i et strøk

Jeg ble bud høsten 77. Etter en tid fant jeg ut at det ville være gunstig å få solgt en del ekstra aviser i løssalg. Statistisk sett måtte det nemlig være mulig å få solgt 5 til 10 ganger så mange aviser hvis vi bare fikk solgt til alle de som stemte RV ved siste valg.

Jeg tok en runde til alle abonnentene for å høre om de syntes avisen var så god at de ville hjelpe til å spre den selv. Halvparten syntes det. Vi avtalte et fast sted og tidspunkt hvor vi skulle samles og diskutere innholdet i dagens avis før vi gikk ut og solgte.

MANGELFULL LEDELSE

De som hadde sagt seg villig møte faktisk opp. MEN: De politiske diskusjonene om dagens nummer gikk hovedsakelig til helvete. Dette skyldtes at vi ikke hadde en kompetent politisk ledelse for prosjektet. Vi endte opp med å selge avisen som en hvilken som helst vare, og ikke som den eneste arbeideravisen i landet, avisen for DEG! I DAG! SE HER!!

Samtlige av de som hadde sagt seg villig gikk nokså snart trøtt, og prioriterte annet arbeid fremfor distribusjonen.

Jeg var heldig og fant en abonnent som ikke hadde vært med i begynnelsen, og sammen solgte vi to heretter avisen. Vi hadde 8 – 10 faste kjøpere, og kunne lett ha fått flere dersom vi hadde satt av mer tid til salget. Vi brukte 1½ time pr. uke. Vi hadde hver gang en god del (allmenne) politiske diskusjoner med kjøperne, og vi fikk to nye abonnenter på grunn av dette.

Vi kontaktet aldri noen av kjøpmennene i strøket for å få dem til å selge.

En del av strøket ble i løpet av denne perioden lagt fullstendig i grus. Jeg kjente fra før en av beboerne her som lenge hadde kjempet hardt og intenst mot kommunen og saneringsplanene. Jeg ordnet et intervju med ham om dette, men på grunn av svakheter både i lokal-redaksjonen og den lokale avis-gruppa (det var meg, det) ble intervjuet aldri brukt. Avspeiler dette en linje for å trekke massene ut i kampen? Er det en måte å lede kampen på?

Det forholdsvis store boligområdet det her er snakk om er nå jevnet med jorden; ikke engang ruinene

står igjen. Det er til å gråte blod av!

Abonnentene sin innsatsvilje forsvant på grunn av manglende politisk ledelse. Og politisk ledelse av avis-distribusjonen er ikke et enmannsverk. Jeg skal nå si litt om behovet for lokal organisering av massekampen:

TO PRIORITERTE OPPGAVER

Jeg mener at kommunistene bare har *to* prioriterte oppgaver. Den første, og *viktigste*, er det politiske arbeidet på arbeidsplassene. Det er her utbyttingen er hardest og i sin mest direkte form. På store arbeidsplasser (og skoler) er det dessuten forholdsvis lett å arbeide politisk, helt enkelt fordi vi her treffer *mange* folk med *felles* interesser. Jo flere vi er sammen, jo gladere –

Det *nest* viktigste feltet for politisk arbeid er det stedet hvor folk oppholder seg nest mest, og der de er nest mest avhengig av de økonomiske (materielle) forholdene. Alttså: BOLIGOMRÅDENE. *Alt annet* arbeid enn dette vil jeg derfor *prioritere ned*, og jeg ser frem til en *skarp kamp* om dette prinsippet for vurdering av kameratenes *hovedoppgave*.

Hvis tanken ikke allerede har

slått deg, så er det mulig både å drive anti-imperialistisk arbeid, kvinnefront-arbeid (f.eks. dag-hjem) og kulturarbeid i strøket der du bor, blant de folkene du (forhåpentlig) omgås til daglig og som du i alle fall kjenner godt og går på besøk til så ofte du har en anledning. Her er det snakk om masselinjen, hverken mer eller mindre.

De gangene jeg har diskutert dette med andre kamerater og prøvd å få dem til å forstå betydningen av kampen for massenes nære interesser, har jeg ofte blitt møtt med skjellsordet «brødpolitikk». Men det er jo nettopp *avisen* og linjekamperne i denne som vil hindre at kampen for massenes velferd skal degenere til brødpolitikk!

Vi må derfor stille høye målsettinger og ikke ta lett på distribusjonen før vi har nådd disse.

ORGANISERING I STRØKET

Før å nå disse målene er det nødvendig at vi undersøker hvordan folk stiller seg til *avisen* i strøket. Vi bør ta for oss strøket etappevis, gate for gate, hus for hus, og selge *avisen* i løssalg. Før å få dybde og grundighet i kampanjen bør vi organisere oss i grupper på 3–4 stykker

(gjerne med sympet) som jevnlig oppsummerer og analyserer motsigelsene i arbeidet. Gruppene kan gjerne opprettes ved at budene for to strøk slår seg sammen. Det er lettere å skjære gjennom bagateller og gå i dybden når vi er flere enn to.

Hovedoppgaven må altså være det faste løssalget fra dør til dør, politiske diskusjoner med kjøperne dersom de føler for det, oppsporing av progressive gjennom dette arbeidet, verving av abonnenter (også til *ukeavisen*) og invitasjon til åpne møter o.l.

MOBILISERING AV MASSENE

Alle disse tingene, og mere til, kan vi få i gang ved å mobilisere massene i strøket der du bor. Det krever inngående analyser av mulighetene på hvert sted, oppsummeringer av det som folk sier at de har behov for, og det krever en godt planlagt taktikk for ikke å spre krefte for mye.

Andre ting som kan gjøres er selvfølgelig å spørre kolonial- og tobakkshandlerne i strøket om de vil selge, pluss bokdisk/KK-stand på hjørnet.

Grunnen til at jeg ikke har gjort særlig mye med disse tingene hittil, er at jeg har vært redd for sladder og mobbing, og at jeg hittil har vært praktisk talt alene om å ta noe initiativ. Og det er ikke en holdbar måte å drive kampanje på. I virkeligheten er det jo slik at det er *KK* som tjener interessene til klassen. Vi må bare vise det. I strøket der du bor. Og når det gjelder mobbingen, så tror jeg ærlig talt at vi vinner flere venner enn vi mister. Det vi mangler nå er kort sagt *organisering og planlegging for kamp i strøket ditt*.

KK-selger

KRITIKK AV KRISE-PROGRAMMET

KRISE
I
KAPITALISMEN

Partiet står i dag uen et program for kampen mot virkningene av krisa.

12-punktsprogrammet som ble lansert på sommerleirene og er trykt opp i Røde Fane i sommer, er helt utilstrekkelig og politisk feilaktig på noen punkter.

SV har i lengre tid ført en åpen debatt om sin krisepolitikk og har nå utvikla et omfattende «alternativ». Vi har aldri tatt opp og vurdert SV sin krisepolitikk i Klassekampen eller Røde Fane.

Kort sagt så haster det svært med å få i gang en debatt og meisle ut et program for kampen. Slik situasjonen er nå mangler vi linje og svar på alle de forskjellige alternativer og ideer som blomstrer rundt på arbeidsplassene.

Her følger et bidrag til diskusjonen.

KRITIKK AV 12-PUNKTSGROGRAMMET

Først om politiske feil og mangler i utkastet:

- Punktene slår ikke fast at krisa er ei overproduksjonskrisa.
- De tar ikke opp statens rolle og regjeringas reaksjonære krisepolitikk.
- Rasering av lokalsamfunn og sentraliseringspolitikken blir ikke

tatt opp.

– Punktet om sosial nedskjæring er tynt og spredt.

– Det går ikke klart fram noen prioritering av de forskjellige områdene for kampen. Etter min mening bør kampen for å beholde arbeidsplassene være nøkkelpunktet.

– Supermaktene USA og Sovjet må nevnes med navn.

– Punktet om krigsfaren er formulert sånn at det virker som om den sykliske krisa er hovedårsaken til rivaliseringa mellom de to supermaktene.

– Punktene har overskrift om «Enhetsfront», men hverken enhetsfront eller fagforeningenes rolle tas opp spesielt i programmet. Det som skulle være vårt alternativ blir ikke stort mer enn en overskrift.

– Agitasjonen for sosialismen er livløs og utnytter ikke krisas groteske aspekter med råtnende lagre, bl.a. av mat, som ett av mange eksempler på kapitalismens fallitt.

Disse feila gjør dette utkastet til et dårlig redskap for kampen. Det er sikkert også en grunn til at hele programmet er lite påakta og brukt. Men i tillegg til disse feila, så mangler programmet svar på de konkrete spørsmål, ideer og paroler som nå svirrer rundt. Som f.eks. «Alternativ produksjon», «Økt statlig styring», «Norske redere på nor-

ske verft» osv., osv.

Tilsammen betyr dette at vi må ha et helt nytt program. Jeg skal ikke legge fram noe forslag til kriseprogram i denne artikkelen, men ta opp noen områder av krisepolitikken der det fins uklarheter og motsigelser.

SV'S KRISEPOLITIKK

Denne er ikke kritisert eller be-

V AKP(m-l)s alternativ: Enhetsfront og klassekamp

1. Kamp mot lønnsnedslag
2. Forsvar arbeidsplassene, nei til arbeidsløshet
3. Kjemp mot nedrustinga av sosialsektoren
4. Reis krav om arbeidsplasser for ungdom
5. Forsvar kvinnearbeidsplassene
6. Forsvar arbeidsplassene i primærnæringa
7. Nei til yrkesforbud, for faglig demokrati
8. Forsvar yringsfriheten
9. Bekjemp kulturpausa
10. Avvis all rasisme
11. Avslør supermaktenes krigsforberedelser
12. Vis at sosialismen er veien ut av krisene

handla i noe offentlig materiale fra partiet. Dette er en stor feil som både bunner i undervurdering av SV og i at vi sjøl ikke har utvikla noe program. SVs materiale fins i mange skriftlige saker: «Trygg arbeidsplassene» (SO-hefte om verftsindustrien fra -77), «Det finst eit alternativ» (En oppsummering av krisepolitikken til SV i siste nummer av «Argument») og SVs alternativ til statsbudsjettet («Budsjettinnstillingen 1978—79, side 51 og utover). Den grunnleggende feilen i SVs kriseprogram er ikke at de setter fram en rekke konkrete forslag og paroler, men den sammenhengen disse settes inn i: «Den internasjonale kapitalismen er i krise, Sosialistisk Venstreparti har ingen forslag å komme med som «løser krisa» før kapitalismen er avskaffet. Men nettopp når kapitalismen er i krise vil vi peke på at tiltak som minsker arbeidsløsheten og bedrer levekåra for arbeiderklassen, også er tiltak som griper inn i kapitalismens styringsrett og peker fram mot sosialisme.» (Fra Budsjettinnstillinga)

For å oppnå måla «full sysselsetting og rettferdiggjøre fordeling av byrdene», stiller SV opp «Mer direkte styring av økonomien». (Samme sted) Hele SVs program er et regjeringsprogram, beregna på valgkamp. Det bygger på den revisjonistiske ideen om at økt statlig styring begrenser kapitalens styringsrett og er steg på veien mot sosialismen. Hør bare hvordan «Trygg arbeidsplassene» ser på staten: «Det må bli opp til folkene i departementene, skattemyndighetene og valutamyndighetene — de som kan detaljene her, å finne *formen* for kontroll og styring. Rederforbundet er svært så flinke til å fremme *sine* interesser overfor myndighetene.

Det verftsarbeiderne kan forlange er at myndighetene ved bruk av oppfinnsomhet og kløkt ivaretar deres.» (s. 35).

I tråd med dette grunnleggende feilaktige synet, så eksisterer ikke klassekampen og enhetsfronten i SVs kriseprogram. Arbeiderklassen skal legge sin skjebne i henda på «kløktige og oppfinnsomme» statsbyråkrater. Derfor må vi kritisere og avvise hele SVs grunnholdning og linje for kampen mot krisa. Men betyr det at alle de tiltaka de foreslår på enkeltområder dermed er feilaktig? Mange kamerater synes redde for å gå inn på konkrete paroler, alternativer etc, av redsel for å spre illusjoner om at krisa kan løses. Etter min mening er det «vens-tristisk» strutsepolitikk.

ALTERNATIV PRODUKSJON?

F.eks. i verftsindustrien er det en faktisk mangel på ordrer i forhold til kapasiteten. SV har laga en lang ønskeliste over alternative produkter som kan sikre arbeidsplassene på verfta. Svært mange arbeidere ser klart at det fins samfunnsmessig nyttige ting som kan produseres og blir forbanna når arbeidskraft og produksjonsutstyr står ledig bare fordi det ikke er profitabelt nok å drive. Jeg mener de kameratene som går mot å diskutere alternative oppdrag tar grundig feil og står i fare for å bli fullstendig isolert mange plasser.

En ting er at vi ikke stiller opp et alternativt produksjonsprogram for hele landet og ber folk stemme RV til høsten. En helt annen sak er det å reise krav om konkrete alternativer eller utredning om andre alternativer på en konkret arbeidsplass, et lokalsamfunn etc. Nøkkelspørsmålet er at vi samtidig må forklare at

det trengs kamp for å vinne et slikt krav. Kapitalistene har sjølsagt vurdert de fleste alternativer — og forkasta dem fordi de ikke gir nok profit. Samtidig er det klart at det i noen tilfeller vil være fullt ut mulig å presse — enten kapitalisten, staten eller lokale myndigheter — til å starte alternative produkter.

Et eksempel. Tangen verft er trua med nedlegging. Såvidt jeg veit fins det et krav blant arbeiderne om å bygge ferdig en ny tørrdøkk. Samtidig krever de å få Fred Olsen — som eier verftet — til å gjøre sine reparasjonsarbeider der og de krever at det skal utredes alternative produkter.

Å si at det er feil å kreve alternativer, eller at fagforeninga ikke skal kunne komme med forslag til slike, vil bare medføre å stille seg utafør kampen i de tilfeller der det klinkende klart for alle at det ikke er mulig å skaffe ordre.

STATLIG STYRING

Som en parolø for å løse problemene er dette ei reaksjonær parolø, dersom det overhodet ikke sies noe mer. For Lars Skytøen er det ei parolø som betyr: Staten styrer bra, de private dårlig, mer styring til staten. For mange arbeidere betyr paroløa en direkte kritikk av regjeringas politikk. Staten står både politisk og økonomisk ansvarlig for nedlegginger i masseomfang. Etter min oppfatning må paroler som stiller staten til ansvar trekkes inn så snart som mulig i kampen. Det var f.eks. en svakhet i Jotun-saka at staten ikke blei stilt til ansvar. Hele saka var på det nærmeste avgjort da paroløa ble retta til staten. I dette tilfellet var dette vilkåret for å få politisk blest om saken. Sjølsagt må det vurderes i hvert enkelt tilfelle hvor-

dan det konkrete innholdet i en slik parole skal være.

EKSEMPELET HOKKSUND KAN MISBRUKES

Ofte blir den kampen arbeiderne ved Jacobsen Elektriske i Hokksund førte, trukket fram som eksempel på at kamp nytter. Det er helt riktig å framheve dette eksempelet. Men samtidig må vi være klar

over at *en* av årsakene til at de vant, var at det fantes en kapitalistisk kjøper på markedet. Eksempelet må ikke brukes på en slik måte at vi gir inntrykk av at bare du slåss så beholder du arbeidsplassen. Det er illusjonsmakeri. Poenget er at *uten* å slåss så er du garantert å miste jobben. De gangene det *ikke* går som kapitalisten og regjeringa vil, så skyldes det arbeidernes motstand.

KINA OG JUGOSLAVIA

Redaksjonen har mottatt mange innlegg som tar opp spørsmålet om den nyopprettede partiforbindingen mellom Kinas Kommunistiske Parti og Jugoslavias Kommunistiske Forbund. Plassen tillater ikke at vi trykker alle disse innlegga. Men ettersom de samme spørsmåla blir tatt opp i alle innlegga, tillater vi oss å summere opp spørsmåla og gi et felles svar. En del av den spesielle argumentasjonen som finnes i de enkelte innlegga går på denne måten tapt. Men vi tror likevel det viktigste blir tatt vare på.

Alle spør om *hvorfor* KKP har oppretta partiforbinding med JKF på nytt.

Alle spør om hva som er riktig av partiet å si offentlig om dette.

Det bør føyes til at noen kamrater er enige i AKP(m-l)s linje, andre er uenige.

Vårt svar er følgende:

1. Vi oppfatter det slik at KKP i dag ser på Jugoslavia som et sosialistisk land, og Jugoslavias Kommunistiske Forbund som et marxist-leninistisk parti. Dette kommer blant annet til uttrykk i KKP's hilsen til JKF's 11. kongress i sommer. (gjengitt i Peking Review nr. 25 i år).

Dette er et annet syn enn KKP legger fram i det åpne brevet til Krustsjov-partiet i Sovjet i 1963 («Er Jugoslavia et sosialistisk land?») Jugoslavia blir her karakterisert som kapitalistisk og JKF som et revisjonistisk parti.

Vi oppfatter det slik at KKP's nye syn er deres *reelle* syn på Jugoslavia og JKF, og ikke uttrykk for et taktisk syn.

2. Vi oppfatter AKP(m-l)s linje slik:

Kina og KKP's linje for å bygge en sterk anti-hegemonisk, internasjo-

nal enhetsfront mot supermaktene, og særlig sosialimperialismen, er av avgjørende betydning i vår tid. Kinas arbeid for å styrke forbindelsene med landa i Europa er viktig og positivt. Kinas arbeid for å styrke forholda til Jugoslavia og Romania i Øst-Europa bidrar til å svekke sosialimperialismens innflytelse i Øst-Europa. Det styrker Jugoslavias og Romanias uavhengighet. Dette er svært positivt. Kamerat Hua Kuo-fengs reise til Balkan var et klokt og viktig bidrag til å bygge den anti-hegemoniske fronten på Balkan.

3. Blant de som angriper Hua Kuo-fengs reise finner vi de albanske lederne. Deres angrep er hysterisk og reaksjonært. De utroper Kina som krigshissersk, og ser på Balkan-reisa som ett av mange bevis for dette. De utroper Jugoslavia som en viktig og farlig fiende, og omtaler til og med Beograd som «revisjonismens senter» (brevet til KKP's sentralkomite 29. juli i år)! De albanske lederne splitter motstanden mot sosialimperialismen på Balkan, og det er ingen liten sak.

4. AKP(m-l)s syn på Jugoslavia er uendra: Vi ser på det som et lite og fattig kapitalistisk land. Egne studier gjennom lengre tid levner ingen tvil om dette. Kapitalismens grunnleggende motsigelse mellom samfunnsmessig produksjon og privat tilegnelse eksisterer til fulle. Dette gir blant opphavet til de typiske trekka ved kapitalisme: sykliske økonomiske kriser, stor arbeidsløshet, inflasjon, økende privatkapitalisme, økt jordbrukskrise, økt utenlandsk kapital, sosial nød, styrking av den byråratikapitalistiske sektoren, dekadanse i kulturen, m.m.

Jugoslavias Kommunistiske For-

Vi ser på Jugoslavia som et kapitalistisk land og JKF som et revisjonistisk parti. På dette ene punktet er vi som parti uenige med Kinas Kommunistiske parti. Folk utafor partiet som spør oss om vår mening, bør få vite den.

bund er det statsbærende partiet i dette samfunnssystemet, og kan ikke karakteriseres som noe annet enn et revisjonistisk parti. Det er samtidig viktig å merke seg at partiet og Jugoslavia etter hvert har utvikla en utenrikspolitikk som i all hovedsak er positiv og antihegemonisk. Dette er viktig, og denne utviklinga må oppmuntres.

5. Ettersom vi ser på Jugoslavia som kapitalistisk og JKF som revisjonistisk, mener vi derfor at det er en sjølsagt ting å ikke kalle Jugoslavia sosialistisk og JKF marxist-leninistisk. Vi ser på det som et prinsippsspørsmål å ikke blande korta her. At et marxist-leninistisk parti har forbindelser med både søsterpartier, andre partier og organisasjoner, inkludert frigjøringsbevegelser leda av borgerlig-nasjonalister, er helt naturlig. Deres disse forbindelsene bidrar til å styrke den internasjonale enhetsfronten mot supermaktene og særlig sosialimperialismen er de sjølsagt positive og nødvendige. Meningsforskjellen mellom KKP og AKP(m-l) dreier seg ikke om dette

spørsmålet. Den dreier seg om hva slags samfunnssystem som finnes i Jugoslavia og hva slags parti JKFe er. Det vil si, at det etter vår mening er feil å kalle et revisjonistisk parti for marxist-leninistisk og behandle det som et søsterparti. Dette mener vi fortsatt er en prinsipiell feil.

6. På dette ene punktet er vi som parti uenig med Kinas Kommunistiske parti. Folk utafor partiet som spør oss om vår mening, bør få vite vår mening.

7. Vi har stor tillit til Kinas og

KKPs revolusjonære utenrikspolitikk. Vi støtter den varmt, og avviser alle reaksjonære og revisjonistiske angrep på den. Den er helt avgjørende for å bygge den internasjonale enhetsfronten, utsette den tredje verdenskrigen slik at folkene kan styrke seg, og den bidrar til å avsløre kapitulasjonistiske tendenser.

Håvard.

(Innlegga vi har mottatt, kommer fra Anton i Oslo, Bertholt B. i Oslo, Erasmus i Førde, en usignert artikkel fra Bergen, og Per og Pål fra Rogaland.)

NOEN KRITISKE KOMMENTARER TIL DEN KINESISKE UTENRIKSPOLITIK- KEN

(For å få plass til dette innlegget har vi vært nødt til å skjære det ned med 75 prosent. Svaret var enda lengre, og er blitt like hardt beskåret, relativt sett. TF-redaksjonen oppfordrer kameratene til å skrive kortere innlegg og svar).

Når det gjelder den kinesiske utenrikspolitikken for tida så er det viktige ting jeg mener er feilaktige og andre ting jeg stiller store spørsmålstegn ved. Jeg mener det er en klar sammenheng mellom de ulike høyreopportunistiske feila i utenrikspolitikken, som jeg skal beskrive etter at jeg har tatt for meg de vik-

tigste enkeltpunktene i den kritikken jeg har.

1. KKP anerkjenner i dag Jugoslavias Kommunistiske Forbund som sitt søsterparti og Peking Review er full av rosende omtale av ulike sider av jugoslavisk samfunnsliv. (...) Jeg synes det er veldig positivt at det har skjedd en tilnærming mellom Kina og Jugoslavia på statsplan (...). Men ved å knytte partiforbindelser med et borgerlig nasjonalistisk parti i Jugoslavia har KKP tatt stilling for borgerskapet mot proletariatet innad i Jugoslavia og levert et slag mot alle

virkelige kommunister i Jugoslavia.

2. Såvidt jeg kan forstå må KKP også betrakte Romania som et sosialistisk land og det rumenske kommunistpartiet som et kommunistisk parti. (...) I Peking Review nr. 10/1978 omtales f.eks. partiformann Nicola Ceausescu som «kamerat» og det er ingen andre enn Hua Kuofeng som står bak ordvalget. (...) Som kjent er «kamerat» blant kommunister en hedersbetegnelse med en helt spesiell betydning, nemlig: kommunist. (...)

3. Kina støtter i dag NATO, USA-tropper i Europa og opprustning av NATO. (...). I lys av Kinas positive omtale av NATO-opprustning generelt er det også umulig å tolke artikkelen i Hsinhua News nr. 58/1977 som noe annet enn som støtte til NATO-øvelser i Norge: «Under slike forhold er det helt naturlig at Norge, Danmark og andre nordiske land styrker sitt eget forsvar og holder felles militære øvelser med andre NATO-medlemmer for å høyne sine muligheter til å forsvare sin uavhengighet og sikkerhet.»

I Peking Review nr. 5/1977 advares NATO eksplisitt mot å la seg splitte innbyrdes, dvs. splitte de europeiske landa mot USA (s. 32). Etter min mening må det være klart at AKP og KKP her har forskjellig politikk og at AKPs er korrekt, KKPs feilaktig. (...)

4. «Kina håper oppriktig at en

slik vest-europeisk union kan bli sammensveiset og mektig» (Hsinhua News 3/78). «En forent sterk Europa tjener nøyaktig interessene til landa og folka» (HN 8/1978, min understrekning). (...) Kina mener det de her sier: At EF er i landas og «folkenes» interesser. Jeg mener at AKP her har rett, at KKP tar feil. (...)

5. Jeg synes det er meget beklagelig at Kina ikke støtter det eritreiske folks nasjonale frigjøringskamp. (...) (Peking Review er helt taus om denne kampen). Men på de karta Peking Review trykker over Afrikas Horn er Eritrea inntegna som en del av Etiopia (eks: nr. 8/78). Den eritreiske frigjøringskampen ... må få den samme selvfølgelige støtten fra de sosialistiske landa som Vietnam, Laos, Kampuchea, PLO, Fretilin fikk og får. (...) Det er her sjølsagt ikke noe argument at det å støtte Eritrea vil forverre forholdet til noen afrikanske regimer som Kina ser som viktige i fronten mot supermaktene. (...) Kina prioriterer et godt forhold til Mengistu-regimet og andre afrikanske regimer framfor vennskapet med det eritreiske folket ... (...)

På disse feltene hvor jeg har kritisert KKP mener jeg AKP har en riktig politikk. (...) ... det må bli slutt på å bortforklare KKPs feil eksternt ved å snakke om Kinas spesielle stilling som stat osv.

Tore.

KRITISK AVVISNING AV EN UKRITISK «KRITIKER»

Innlegget til Tore er ikke bare noen «kritiske kommentarer» til Kinas utenrikspolitikk. Tore har ikke bare «misforstått». Tore angriper og forfalsker Kinas utenrikspolitikk, trass i at han leser engelsk og tydeligvis har adgang til en del kilder. Jeg skal ta de fem punktene i innlegget til Tore som er gjengitt her.

KKP OG JUGOSLAVIAS KOMMUNISTISKE FORBUND (JKF)

Tore er prinsippielt mot partiforbindinger mellom KKP og JKF. Han sier det innebærer at KKP tar standpunkt mot det jugoslaviske proletariatet.

KKP har i lang tid hatt kontakt med borgerlige partier og organisasjoner. Blant hilsnene offentliggjort etter partikongressen i 1973 — og dermed anerkjent — er disse: Sosialistpartiet i Chile, Guineas Demokratiske Parti (statsbærende), det Yemenittiske Forbundet (statsbærende i Nord-Jemen), Komeipartiet og Sosialistpartiet i Japan, MPLA og FNLA i Angola, og Partiet for Enhet og Nasjonalt Framskritt i Burundi.

KKP bruker disse forbindelsene som ledd i å iverksette den allmenne linja i utenrikspolitikken. KKP har heller aldri gitt uttrykk for at kontakten med disse nevnte par-

tiene er et forhold mellom *søsterpartier*. De bombastiske konklusjonene Tore trekker er uholdbare.

En annen ting er at KKP faktisk ser på JKF som et marxist-leninistisk parti. Dette er jeg uenig i. Jeg mener JKF er et borgerlig, revisjonistisk parti.

«KAMERAT CEAUSESCU»

Tore ville kanskje få sjokk om han leste hilsnen Mao sendte til Romanias Kommunistiske Partis 11. kongress: «De to partiene og de to folkene i Kina og Romania vil alltid støtte og oppmuntre hverandre i kampen mot imperialismen og hegemonismen og for den sosialistiske oppbyggingas sak.» (Peking Review 48, 1974). Andre, som følger bedre med, ville heller bli sjokkert om Hua endra «kamerat Ceausescu»-linja som Mao og Chou En-lai i sin tid satte ut i livet.

RKP brøt aldri forbindelsene med KKP. Følgelig har KKP aldri offentlig kritisert RKP for revisjonisme. Å slutte å kalle Ceausescu «kamerat» ville i dag splitte og ikke styrke kampen mot supermaktene, hvor Romania spiller en viktig rolle.

Forøvrig betyr ikke «kamerat» «kommunist». Det brukes også blant arbeidsfolk i en kampsituasjon, og innafor borgerlige frigjøringsbevegelser.

KINA OG NATO

NATO er et faktum Kina ikke kan endre på. Kinas linje er å motarbeide de faktorene som fremmer krig. Den fremste krigsfremmende faktoren i NATO er ettergivenhetslinja overfor Sovjet til noen av NATO-lederne og til noen statsledere i NATO. Følgelig støtter Kina den harde linja i NATO, på samme måte som Stalin støtta Churchill mot Chamberlain i 1938.

Tore kommer med et sitat han hevder viser at Kina støtter NATO-øvelser i Norge. Det er galt. Sovjet propaganderer mot «krigshissende» stater som Norge for å dekke over sin egen enorme militære opprustning. Hsinhua peker på at det er en naturlig reaksjon at landa som Sovjets militære øvelser retter seg mot går sammen om å styrke sitt forsvar.

Her er avsnittet fra Peking Review som Tore hevder advarer NATO(!) mot å la seg splitte ved å presse ut USA: «Disse sovjetiske handlingene viser at Kreml ikke vil endre linja med å styrke de tosidige forbindelsene med EEC-landa under dekke av «avspenning» og «nedrustning» for å splitte Europa og presse ut USA. Men i og med at EEC-landa stadig styrker sin årvåkenhet mot Sovjets ekspansjonisme, vil Sovjet aldri lykkes med denne linja».

Det er lett å argumentere, Tore, når en bytter ut «EEC» med «NATO». Dette er det klareste eksempel på at du faktisk bløffer. Alle kan forøvrig se at «presse ut «USA» henviser til rivaliseringa mellom supermaktene.

KINA OG ENHETEN I EUROPA

Av minst seks omfattende analy-

ser av Vest-Europa trykt i Hsinhua mellom 5/1/78 og 22/2/78 presterer Tore å sitere 1½ setning fra tilsammen to artikler og utgi disse for å dekke Kinas syn på EEC! Her er rammen omkring Tores første sitat: (ei rekke danske statsmenn) «understrekte allesammen viktigheten av vest-europeisk union, hvor alle landa står sammen i politiske, økonomiske og forsvarssaker. Kina håper oppriktig at en slik vest-europeisk union kan bli sammensveiset og mektig, en union hvor alle landa arbeider for å forsvare sin nasjonale uavhengighet og ta forbehold mot alle eventualiteter.» (17/1/78). Artikkelen *nevner ikke EEC i det hele tatt*. Den tar opp en *union mot supermaktene* der alle landa forbereder seg på et angrep fra Sovjet.

Den andre artikkelen tar opp EEC i forbindelse med å styrke enheten i Vest-Europa mot supermaktene. Tore siterer den eneste i ei rekke på fem setninger som ikke inneholder ordet hegemonisme. I sammenhengen er meninga helt klar: et forent, sterkt Europa tjener nøyaktig interessene til landa og folka *mot hegemonismen*. Ikke EEC i seg sjøl som Tore trur, men et Europa forent mot hegemonismen. Artikkelen advarer mot ettergivenhetslinja overfor Sovjet, og *kritiserer EEC indirekte* fordi det ikke bygger på prinsippet om likhet mellom land i internasjonale forbindelser.

KINA OG ERITREA

I 1973 (Peking Review 52/1973) skreiv Hsinhua en reportasje fra Etiopia der Asmara ble referert som en by i Etiopia. *Samtidig* var en del kadre som i dag er ledende i den

Mengistu har oppfatta bedre enn Tore hvor Kina står, ettersom han offentlig fordømmer Kinas støtte til «eritreiske separatister» og «aggresjon mot Etiopia».

eritreiske frigjøringsbevegelsen, på treningsopphold i Folkerepublikken Kina. Det går an, Tore, å skjønne det som *ikke* står i Peking Review, men da må en bruke huet. Hva teller mest: praksis? (som du ikke undersøker) eller det som ikke står i Peking Review?

I dag er Afrika den verdensdelen som er mest umiddelbart trua av Sovjet. Sovjet er lite avslørt, særlig blant frigjøringsorganisasjonene. Til og med eritreiske ledere snakker fortsatt om Sovjet som en strategisk alliert. Kina gjør sitt ytterste for å få landa og folket i Afrika til å avvise Sovjet og Cuba, utfra at de blander seg inn i afrikanske anliggender, og egger til strid mellom afrikanske land. Kina har ikke tatt stilling i striden mellom Etiopia og Somalia om Ogaden, men krever at Sovjet må ut slik at landa kan ordne opp seg imellom.

Kravet «Sovjet ut av Afrikas Horn» er også i samsvar med frigjøringskampen i Eritrea, som kommer til å vinne den dagen Sovjet trekker seg ut.

Det finnes ikke ett eneste land i Afrika som offentlig støtter frigjøringskampen i Eritrea, ikke engang Somalia eller Sudan. Likevel førte kampanjen mot utenlandsk innblanding i Afrika til at OAU *ikke* uttrykte støtte til Etiopias «forsvar av territoriell integritet». Så svakt står dessverre den eritreiske frigjøringskampen i det internasjonale diplomati, i motsetning til alle de kampene Tore nevner som blir støtta av et flertall av landa i verden.

Jeg tror Kina vil vente til det har fått et visst antall afrikanske land til å rykke ut til fordel for Eritrea før det gjør det sjøl. Jeg tror Mengistu har oppfatta bedre enn Tore hvor Kina står, ettersom han offentlig fordømmer Kinas støtte til «eritreiske separatister» og «aggresjon mot Etiopia» (se f.eks. Granma, organet til Cubas «KP», 24/9 og 1/10/78).

Det er ikke bare forfalskningene, men hele innstillinga til Tore som er gærn. Du kan ikke støtte noe i det blå. Du må støtte noe *mot* noe annet. Kina understreker hele tida hva de støtter mot hva: den tredje verden mot imperialismen, Europa mot hegemonismen osv. Hsinhua artiklene tar gjerne opp et svært begrenset antall motsigelser av gangen. De tar sjelden opp motsigelsen mellom EEC og arbeiderklassen i Europa. Det betyr ikke at Kina ikke støtter arbeiderklassen. Det betyr at Kina ikke ønsker å ta opp akkurat den motsigelsen i øyeblikket. Mer allment kinesisk materiale, som den store tre-verden artikkelen i Folkets Dagblad i fjor høst, legger derimot fram et helt klart syn på oppgavene til arbeiderklassen i Europa (se f.eks. s. 64 i Oktober utgaven).

Even.

«VI MÅ SLUTTE MED Å REDDE HELE VERDEN»

Den linja som AKP(m-l) støtta for markering 11. september i år la opp til enhetsfrontspolitikk. Opplegget var så og si likt den linja som AKP(m-l) støtta foran 21. august. Jeg mener linja som partiet støtta 11. september var feil, at det var høyrelinje.

Det er revolusjonære i Chile som må arbeide for enhetsfront mot fascistjuntaen, ikke norske revolusjonære. Vi må for det første støtte de revolusjonære motstandskreftene i Chile og for det andre bruke erfaringene fra kuppet til å propagandere nødvendigheten av væpna revolusjon i Norge. *AKP(m-l) ga støtte til all motstand, hvilket betyr støtte også til borgerlig motstand.* Til tross for at det i retningslinjene for markeringa ble pekt på at Chile er viktig fordi det viser at den fredelige overgangen er umulig, kom dette ikke fram i parolene, og det blei ikke nevnt med et eneste ord i Klassekampens leder 11. september.

Det opplegget jeg skisserer strider naturligvis mot enhetspolitikken i denne saka. Men jeg mener fortsatt at det ville vært riktig. For det første kan det ikke være noe prinsipp at vi skal drive enhetsfront (med SV) i alle saker. Vi må vurdere hva som er riktig fra sak til sak, utifra den politiske situasjonen, og utifra hva vi ønsker å oppnå.

Jeg mener det er riktig å samle en

brei opinion bak kravet om Sovjet ut av Tsjekkoslovakia. Dette er riktig utifra det faktum at Tsjekkoslovakia er et okkupert land, og det er riktig med tanke på sovjetisk okkupasjon av Norge. Men jeg mener det er gærnt når det gjelder Chile. For det første er det all grunn til å tru at juntaen må gå før eller siden, jfr. Hellas og Portugal. Det viktige for oss må derfor bli å støtte de revolusjonære i landet, sånn at de kan stå sterkest mulig i enhetsfronten. *For det andre er det ikke noe behov for oss i Norge å skape noen enhetsfront mot Chile-juntaen. Den er ingen trusel mot oss.* Derimot er det viktig for oss å arbeide for enhetsfront mot den nynazistiske offensiven og fascistiske tendenser i Norge. *For øyeblikket ser det ut til at partiledelsen er mer opptatt av å skape enhetsfront mot fascisme og imperialismen i andre land enn i Norge. Dette er alvorlig og må rettes opp. Vi må slutte med å drive en politikk som går ut på at vi skal redde hele verden.* Vi må skille klarere mellom våre oppgaver i solidaritetsarbeid og våre oppgaver i Norge. Vi må ikke bare tenke på hva folk i andre land trenger i sin kamp, men også hvordan vi kan bruke andre folks kamp som eksempler i vår propaganda for revolusjon og sosialisme. Og sist, men ikke minst, dette betyr å benytte forskjellige taktiske

Truls mener at det ikke er noe behov for oss i Norge å skape noen en-

hetsfront mot Chile-juntaen. Den er ingen trussel mot oss.

opplegg i forskjellige saker, det betyr både å drive enhetsfrontpolitikk, der vi gir avkall på mye av vår politikk, og det betyr å legge vekt på å markere vår politikk i andre sammenhenger. Vi skal ikke ta det tungt om SV-folk kommer til å skjelle oss

ut for å drive splittelsespolitikk i enkelte saker. Hovedsida vil allikevel være enhetspolitikk. Men det betyr at vi ikke bør kritisere dem for ikke å drive enhetspolitikk på alle områder.

Truls

IKKE FOR MYE, MEN FOR LITE ENHETSFRONT- ARBEID

**TRULS ANGRIPER HELE
DEN PROLETARISKE
INTERNASJONALISMEN!**

Med utgangspunkt i kritikk av det

politiske grunnlaget for årets 11. september-demonstrasjoner går Truls til et skarpt angrep på hele det anti-imperialistiske arbeidet partiet deltar i. Han mener partiets

linje er å «drive en politikk som går ut på at vi skal redde hele verden», og mener det må bli slutt på dette. Under dekke av å reise kamp mot høyreavviket går Truls mot å bygge ut det anti-imperialistiske enhetsfront-arbeidet, han går inn for en snever, sjåvinistisk «vær seg sjøl nok»-linje som står i skarp motsetning til den proletariske internasjonalismen.

HVA MED BEGIN OG VORSTER?

Du sier, Truls, at det ikke er «noe behov for å skape noen enhetsfront mot Chilejuntaen» (dvs. i Norge). Om du skal være konsekvent må du også si: Legg ned kampen mot okkupertstaten Israel og solidariteten med det palestinske folket, Begin er ingen trussel mot Norge. Kutt ut støtten til det kjempende Azania, Vorster kan ikke true norsk sjølråderett likevel. Ikke foren deg med andre folk som er mot fascismen i Latin-Amerika, hvis de ikke samtidig er for den sosialistiske revolusjonen på dette kontinentet — helst må de være for revolusjonen i Norge også, ellers er deres solidaritet lite verdt.

TRULS STÅR FOR ULTRA-«VENSTRE»

Truls er motstander av at vi skal arbeide for en breiast mulig enhetsfront mot fascismen i Chile, Hvorfor det, Truls? Tjener det f.eks. diktatoren Videla eller motstanden i Argentina når norske kreftleger protesterer mot terroren i Argentina? Tjener det Videla eller motstandsbevegelsen når det borgerlige Amnesty International sender ut «haster»-melding for å mobilisere

mot fengslinga av Roberto Cristina, formann i vårt argentinske broderparti? Og — siden du argumenterer ut fra hva du mener tjener revolusjonen i Norge: Tjener det revolusjonen eller reaksjonen om vi slår hånda av andre folk som ønsker å jobbe mot fascismen i Latin-Amerika, uten at de er for revolusjonen i Norge? Ta stilling, Truls!

STØTT BORGERLIG MOTSTAND!

Truls er forarga over at parolene foran 11. september ga støtte til all motstand, også borgerlig. Han vil begrense støtta vår til revolusjonær motstand. Igjen, Truls, ta stilling: Hvem tjener på at deler av det nasjonale borgerskapet (som eksisterer objektivt i den tredje verden, også i Latin-Amerika), står i motsetning til imperialismen og fascismen? Åssen avgjør du at motstand er revolusjonær? I et land som Uruguay går framtrendende representanter for det nasjonale borgerskapet inn for at fengsla ml-ere skal slippes fri, mens revisjonistpartiet i landet har starta en hetskampanje mot noen av de samme kameratene? Skal vi gå *mot* den støtta nasjonale borgere gir våre kamerater? I såfall, Truls, hvem stiller vi oss i bås med da? Skal vi stille oss likegyldige til denne motstanden? Hvem vil tjene på *det*?

Jeg mener det er en *prinsippsak* for kommunister å støtte all ekte motstand mot imperialisme og fascisme, en prinsippsak å støtte den borgerlig-nasjonale motstanden i land i den tredje verden. Når Truls går mot dette går han samtidig mot «tre-verden-teoriens» analyse av klassekreftene i den tredje verden. Nettopp Latin-Amerika er full av

eksempler på at det finns «konger og prinser» (eller ihvertfall nasjonale borgere) som objektivt er mer progressive enn folk som kaller seg kommunister. Dersom vi går inn for å støtte bare den «revolusjonære» motstanden, vil vi objektivt spille en splittelsesrolle, ikke bare i enhetsfrontarbeidet i Norge, men også i forholdet til den kjempende motstandsbevegelsen i land i den tredje verden. Vi går også mot linja til ekte revolusjonære i land i Latin-Amerika.

STØTT DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

Jeg sa innledningsvis at Truls angriper hele den proletariske internasjonalsismen, og dermed en viktig del av AKP(m-l)s generallinje. Mot hans foraktfulle angrep på linja med å «frelse hele verden», vil jeg påstå: Et kommunistisk parti som ikke driver et permanent og aktivt arbeid for å mobilisere store masser folk til aktiv og levende solidaritet med verdens undertrykte folk og nasjoner er ikke engang verdt navnet sitt. Sjåvinisme av den typen Truls propaganderer fører uvegerlig inn i den revisjonistiske henge-myra. Det er utrolig arrogant av Truls å hevde at vi driver en politikk som går ut på å frelse hele verden. Se konkret på verden i dag, Truls, hva er AKP(m-l)s bidrag i kampen for den proletariske verdensrevolusjonen sammenlikna med de folka som fører væpna frigjøringskrig mot imperialismen og supermaktene? Som en mygg mot en elefant, Truls, og derfor blir det ekstra grelt når du også vil klaske til denne myggen, og i praksis nedlegge det anti-imperialistiske enhetsfrontarbeidet. Du forsøker å

redde skinnen ditt ved å si at vi skal jobbe for en brei enhetsfront i Tsjekkoslovakia-spørsmålet, men også da med begrunnelsen at Norge kan bli okkupert av Sovjet. (Betyr forøvrig dette at vi ikke skal ha med folk som ikke deler vår analyse av Sovjet som en imperialistisk trusel mot Norge?)

Jeg har gått hardt til felts mot Truls i dette innlegget, kanskje har jeg tolka han i værste mening og skutt over målet i kritikken min. Men jeg mener Truls står for ei prinsipielt feilaktig linje, som vil gjøre stor skade om den vinner fram i partiet. Jeg håper Truls (og andre) føler seg provosert til å svare, sånn at vi kan få en diskusjon både om taktikken og strategien i det anti-imperialistiske enhetsfrontarbeidet i Norge, og om hvilken plass proletarisk internasjonalsisme skal ha i hele arbeidet vårt.

Det er mane ting jeg ikke har tatt opp i dette svaret. Blant annet:

— Behovet for en sjølstendig propaganda og agitasjon fra partiets side i samband med 11. september. Her burde etter min mening Klassekampen tatt opp at det var *revisjonismen* som led nederlag 11. september 1973, fascistkuppet viste den «fredelige veiens» fallitt. Partiavisen var her prega av høyrefeil. Men dette dreier seg om partiets sjølstendige rolle, ikke hvilken linje partiet støtta for å forene så mange krefter som mulig 11. september.

— Jeg har ikke tatt opp til vurdering alle sider ved 11. septemberparolene dette året. En nærmere granskning ville sikkert føre til at fingeren kunne settes på ulike svakheter.

— Jeg har heller ikke berørt åssen 11. september bør markeres neste år, og i åra framover. Verden en-

drer seg, 11. september med den. Dette er en diskusjon vi får komme tilbake til. I dette svaret mente jeg det var viktigst å konsentrere meg

om ultra-venstre-linja til Truls.

*Kameratslig hilsen
Bergtora.*

NEI TIL BEVILGNIN- GER TIL DET BOR- GERLIGE VOLDS- APPARATET

I siste nr. av TF er det flere innlegg som går inn for en revisjon av prinsippprogrammet når det gjelder partiets militærpolitikk.

Gråtopp er den klareste eksponenten for en slik revisjon. Han mener at vi skal erstatte parola «ikke et øre til det borgerlige militærapparatet» med ei parole for «ekte bevilgninger som er egna til å øke evnen til forsvar mot aggresjon.» Denne parola er svært uklar. I sin konsekvens kan det være ei parole for å styrke NATO i Norge. Parola sier ingenting om fra hvem Gråtopp trur aggresjonen kommer. Videre; Våpna som vi evt. skulle gå inn for bevilgninger til, kan utmerka godt bli brukt mot andre enn sosialimperialismen/Sovjet.

Dette tar Gråtopp ikke så tungt. Han sier bare at «anti-luftskyts sjølsagt ikke er det som egner seg best mot folkeopprør.» Men han benekter ikke at det lar seg gjøre. Hvilken garanti kan Gråtopp stille? Ingen. Dessuten, hvilken kontroll har arbeiderklassen med budsjetta og bevilgningene? Hvordan mener Gråtopp at den norske arbeiderklassen

Gråtopp overser at politikken styrer geværet også hos borgerskapet, mener Pelle. Våpnene kan utmerka godt brukes mot arbeiderklassen.

skal kontrollere at pengene blir brukt til det de er bevilga til?

HVA KAN SKJE?

Jeg skal gi to eksempler på hva som utmerka godt kan skje, tross Gråtoppes gode hensikter;

1. Økte bevilgninger til forsvar av Svalbard.

Arbeiderne på Svalbard går til streik og krever at regjeringa i Norge avviser sovjetisk press. Resultat: Styrkene settes inn mot arbeiderne, slik at regjeringa kan fortsette sitt diplomatiske «spillfekte-ri».

2. Økte bevilgninger til kystvakta.

Mausund-fiskerne aksjonerer. Kystvakta slår til. Nei, Gråtopp. Jeg tror ikke du hadde likt deg i disse situasjonene. *Det Gråtopp overser er at politikken styrer geværet,*

også hos borgerskapet.

Et annet spørsmål til Gråtopp. Mener Gråtopp at det er for små bevilgninger, og dermed våpenmangel, som gjør at Nordli-regjeringa ikke er mer handlekraftig i Svalbardsspørsmålet, eller er det politikken regjeringa står for som er feilaktig. — Jeg mener det er det siste.

Til slutt:

— Å bruke kvinnens frigjøring som argument for å styrke borgerskapets voldsapparat, oppfordrer jeg andre til å svare på.

Pelle.

GRÅTOPP SVARER PELLE

Pelle kritiserer meg for at jeg ikke har sagt hvor jeg tror aggresjonen kommer fra. Unnskyld. Jeg regner det som 90% sannsynlig at det er Sovjet som rykker inn. Muligheten for en amerikansk «preventiv» manøver er også til stede, men sånn som verden utvikler seg i dag tror jeg ikke mye på den. Enig eller uenig, Pelle?

Pelle peker på at våpna kan bli brukt mot andre enn Sovjet. Riktig. Det sier jeg i TF også: «Vi risikerer at våpen som skulle vært brukt mot invasjon blir vendt mot arbeiderklassen.» Er ikke dette klar tale, Pelle? Hvor-

for prøver du å få det til at jeg ikke har tatt opp dette problemet?

Du spør: «Hvilken garanti kan Gråtopp stille (mot noe sånt, min merknad)?» Og du svarer: «Ingen.» Jeg skal ikke insinuere at du ikke har lest artikkelen min. Men jeg tok altså opp dette problemet også, og svarte slik: «Den eneste garantien vi kan skape mot noe sånt er å styrke den revolusjonære arbeiderbevegelsens innflytelse blant soldatene og styrke agitasjonen mot at våpna brukes mot folket.» Dette er mitt svar, Pelle, er du uenig? Hvordan mener du at vi skal hindre at de våpna som

finnes i dag skal bli brukt mot arbeiderklassen? Ved å kreve nedrustning? Dette er den eneste logiske slutninga som kan trekkes av dine innvendinger. For det er mer enn nok våpen i borgerskapets hender i dag til å slå ned en dårlig organisert arbeideroppstand ti ganger.

Prøv å trekke de nødvendige slutningene av innvendingene dine. Er det ikke da sånn at du nødvendigvis må kreve at det borgerlige forsvaret opphører *under kapitalismen*? For hvis du prøver å innta et mellomstandpunkt som går ut på at du er mot økte bevilgninger, men kan akseptere at det finnes et visst borgerlig forsvar, sånn at det i det minste blir i stand til å bremse et sovjetisk angrep, da kommer du i følgende dilemma: Hvorfor skal det borgerlige forsvaret bare ha mer enn nok våpen til å slå ned et arbeideropprør, men ikke tilstrekkelig til å yte effektiv motstand mot invasjon? Hvis du ikke ønsker å komme i dette dilemmaet, må du gjøre en av to ting: Enten må du komme over til mitt standpunkt og kreve at det borgerlige forsvaret virkelig rustet seg til å gjøre motstand mot invasjon. Eller du må kreve at forsvaret nedlegges her og nå, at enhver borgerlig forberedelse på motstand mot aggresjon opphører, fordi den innebærer en akutt fare for å bli brukt mot arbeiderklassen. Hvis du velger det siste, må jeg spørre: På hvilken måte skiller dette standpunktet seg fra sosialimperialis-

mens ønsker? Dersom en sånn politikk blei gjennomført (noe som er en utopi), vil det framskynde eller motvirke Sovjets forsøk på å ta Norge militært?

Du nevner et par eksempler på at det borgerlige forsvaret kan brukes mot arbeiderklassen, og mener at jeg ikke ville likt meg i disse situasjonene. Du tror tydeligvis at slike situasjoner påvirkes av hvilken holdning vi har til bevilgningsspørsmålet. Det er en total misforståelse. Den eneste måten vi kan hindre at kystvakta settes inn mot norske fiskere er ved å stå så sterkt

Den logiske konsekvensen av Pelles standpunkt er nedrustning, mener Gråtopp. Den eneste garantien vi kan skape mot sånt er å styrke den revolusjonære arbeiderbevegelsens innflytelse blant soldatene og styrke agitasjonen mot at våpna brukes mot folket. For det er mer enn nok våpen i borgerskapets hender i dag til å slå ned en dårlig organisert arbeideroppstand ti ganger.

blant soldatene at vi får dem til å nekte, eventuelt rette våpna den andre veien. Det du tydeligvis ikke er klar over er at eksemplene dine kan snus mot deg. For hva om Sovjet prøvde å ta Svalbard militært, ville ikke vi da kritisert borgerskapet dersom de ikke hadde sørga for at arbeidsfolk på Svalbard fikk muligheten til å forsvare seg? Jeg ber deg tenke over følgende: Hva er mest sannsynlig i dag, at Nordli sender tropper mot Svalbard-arbeiderne eller at Bresjnev gjør det?

Jeg ønsker endringer av vårt militærprogram på noen punkter. Det gjør jeg ingen hemmelighet av. Men dine argumenter viser at du også i virkeligheten ønsker endringer av partiets militærprogram, i motsatt retning. Du argumenterer for nedrustning og med slutten av innlegget ditt også i virkeligheten for militærnektning. Dette har aldri vært partiets program, og det har etter min mening ingenting med leninisme å gjøre.

*Kameratslig hilsen
Gråtopp*

OM MASSEARBEID PÅ LANDSBYGDA

Dette bygger på oppsummering av diskusjonen i avdelinga og kjem inn på noe av artikkelen i juni-TF om arbeidet på små plasser.

RESULTATER AV ARBEIDET

Hos oss var det et par stykker som starta det første året med sirkel. Høsten etter samla vi som da var blitt fler, RV-aktivistene i 4 sirkler. Av dette blei det flere medlemmer i avdelinga. Noen av disse flytta, men vi greide å verve like mange nye, og nå har vi enda flere som vi diskuterer medlemskap med og andre har sagt de vil gå på sirkel. Vi organiserer innen et om-

råde på 20 mil delt på 4 – 5 kommuner, der det alltid er noen som må reise 15 mil for å komme på avd.møte. Ofte mangler vi lokale, må møte på skauen, i bil av og til med unger, leie campinghytte o.l.

ARBEIDET PÅ LANDSBYGDA OG BONDESPØRSMÅLET HAR VÆRT NEDPRIORITERT

Mange av oss har støtt på argumenter om at vi ikke må flytte tilbake til bygda. Det går ikke an å få gjort noe, du blir sløva ned osv. Rett nok har vi Sigden, men det gjenstår at vi får trykt et bondeprogram i Røde Fane eller som bok. Og mange

må nok forandre på det negative synet de har på landsbygda.

VIKTIGHETEN AV BYGDENE OG BØNDA

I alle revolusjoner har massene på landsbygda spilt en stor rolle. Objektivt er småbønder den viktigste strategisk allierte for arbeiderklassen. Når det gjelder sjølberging, er det livsviktig å sikre seg bånd til matproduksjon, både under krise, krig, revolusjon og sosialisme. Massene på bygdene og særlig grunneierne, dvs. bønda har sprett bosetting, lokal ressurskunnskap og oversikt over enorme geografiske territorier, så de veit hva som rører seg i ødemarka, på seterveier og i koier, og det har stor betydning for både forsvarskrig, fascistkupp og revolusjon.

SPESIELLE PROBLEMER I ARBEIDET PÅ LANDSBYGDA

Det er lange avstander, så folk blir isolerte og svake, det er vanskelig å utvikle seg progressivt. Det er gjennomsliktig, mye folkesnakk, og da blir det hardt å stå fram å markere seg. Generasjonsundertrykkinga innad i familien er et spesielt problem for de fattigste som ikke har råd til eget hus. Den sjuende far i stua bestemmer alt og dreper sjølstendighet, initiativ og kampkraft. Fjøsarbeid betyr delt arbeidstid og lite fri til politikk om kvelden. Det er også et problem med borgerskapets splitt og hersk som setter arbeidere opp mot bønder.

I alt arbeidet vårt må vi bruke metoden med å stole på egne krefter — søke sannhet fra fakta — ta utgangspunkt i virkeligheten — og forene teorien med praksis.

TO VANLIGE FEIL

Da vi starta opp hadde vi med oss et dogme om at høyrefaren er størst på landsbygda. Vi har gjort en del feil av denne typen, med bare vær snill og grei uten å si hva vi mener. Men vi har vel gjort like mange «venstre»-feil med å buse på med alt på en gang, uten å høre hva folk er opptatt av. Det er vanskelig å finne balansegang mellom enhet og kamp. Det er grunnleggende at du må slå røtter i bygda, folk må få tillit til deg. Men samtidig med at du har en bra praksis og åpen stil, må du og ta kamp ut fra det folk er opptatt av.

VI HAR HATT GÆERN IDEOLOGISK FORSTÅELSE AV MASSENE

Mange av oss ser på bygdefolkene som trege og kjedelige. Sjøl har vi politikken som en spesiell og interessant hobby. Vi mangler holdninga med å tjene folket. Det er nødvendig å leve som bydefolk, være glad i å gå på besøk og prate om det som skjer. For det er bare da en klarer å snappe opp hva massene brenner for, forene seg med dem og ta initiativ til å kjempe sammen med dem.

VI HAR SETT NED PÅ MASSENE

Vi har nesten bare oppsøkt kulturradikale innflyttere, fordi de var de letteste å få med på våre byopplegg til 8. mars, 1. mai, RV osv. Det kan ikke bli noen framgang for massene om vi fortsetter slik. Det er en langsiktig og tålmodig oppgave å mobilisere folkene i bygda der vi ferdes. Vi må studere hvordan de nære problemene henger sammen med øko-

nomien og de langvarige problemene, og lage en taktisk plan for å utløse og lede interessekamp i bygda.

VI HAR NEDVURDERT BETYDNINGEN AV INTERESSEKAMP

Den lokale kampen er viktig, fordi forbedringer for folk gjør livet lettere og frigjør krefter til politisk virksomhet. Direkte, åpen aksjon og konfrontasjon lærer folk mye på kort tid om samfunnet, venner og fiender. Det trener massene i kamp og organisering til mindre og større oppgaver. De fleste interessekampene er en del av kampen mot krisa, og det trener opp beredskapen mot supermaktsokkupasjon. Dessuten må vi herde oss gjennom kamp, begynne å slippe fram argumentene for den langvarige kampen og venne oss til å legge taktikken på et riktig nivå.

JOBBE PÅ ET FELLES TETTSTED ELLER I HVER VÅR BYGD?

Vi har gjort en feil når vi nesten alltid har reist ut av bygda for å drive massearbeid. Men det har gjort at vi har verva mye. Vi bestemte ungdomspolitikken som hovedoppgave enda vi ikke hadde røtter i ungdomsmiljø, og vår u-ansvarlige bodde 8 mil fra det ungdomsmiljøet han skulle fungere i. Det er klart vi må trappe opp arbeidet i nærmiljøene. For de fleste betyr det relativ nedprioritering av tettstedarbeid. Men vi må prøve å fortsatt markere noen av anledningene som 8. mars, 1. mai, 21. august, RV, KK salg osv., og anstrenge oss for at disse arrangementene blir gode tilbud å samle bygdefolk til.

KLASSEKAMP I BYGDA ELLER ENHET I BYGDA MOT YTRE FIENDER?

Om vi skal gjøre det ene eller det andre kjem an på om folket sine fiendar er i bygda eller ikke. Først må vi undersøke klassene og styrkeforholdet mellom dem. Og her er vi kommen kort, for det er uenigheter om hvem som er mellombonde.

DET FINNS I ALLEFALL TO TYPER BYGDER HOS OSS

Der det tidligere var godseiere og husmenn. Der var det store motseinger innen bygda. Husmennene ble seinere vegarbeidere, skogsarbeidere osv. Arbeiderklassen har sterke kamptradisjoner, folk er mer klassebevisste. Særlig de eldre viser interesse for KK.

Der bønda alltid har vært sjøleierende, er det ofte ingen arbeiderklasse, bare bønder, diffuse motsetninger og ingen kamptradisjon. De fleste er eldre mennesker, det er mange utbyggingsbruk, og når bønda blir over 30 år virker de trege og er ukjent med kamplinja. De unge kan være litt kulturradikale og åpne for sosialisme.

TRAPP OPP ARBEIDET PÅ LANDSBYGDA

Dere som bor i byene og har røtter i bygdene, flytt tilbake. Tenk så mye bedre det kan gå for oss når vi kan opprette avdelinger i mange bygder og kutte vekk de fæle avstandene. Dere trengs for framtida, så vi kan legge grunnlaget for folkekrig, sjølberging og revolusjon. Vel møtt!

Hilsen ødemarksfolk.

DET ER MORO Å SELGE BØKER

OKTOBERKATALOGEN '73

I Tromsø har kamerater som jobber med Oktober bokhandel solgt bøker på dørene. Vi har bedt en av dem om å fortelle om erfaringene:

Odd: — Dette var kjempegøy! Foreløpig har vi vært ute bare 2 kvelder, men det ga mersmak. Sist gang solgte to av oss bøker og plater for 350,- kroner på en time! Folk var spesielt interessert i kriseboka sjøl om de egentlig ikke var spesielt «progressive» eller «politisk interessert». Men de var interessert i å vite hva som var årsakene til krisa! Det er tydelig at denne boka ikke bare er en bok for partimedlemmer og andre spesielt interesserte.

— *Hvorfor satte dere igang med dørsalg?*

Odd: — Altfor få handler i Oktober-bokhandelen. Mange progressive setter sjelden eller aldri sine bein i butikken. Vi fant ut at vi måtte oppsøke folk isteden for å sitte og vente på dem. Og vi blei veldig overraska over hvor bra det gikk. Sist gang plukka vi ut Kriseboka, Samiid-Hilat og plata til Ny Von som vi solgte på. I tillegg hadde vi med et lite utvalg (Røde Fane, Måos militærskrifter, bøker om krigen, romaner, barnebøker og diktsamlinger) for å presentere litt av utvalget. Flere steder blei vi stående lenge og diskutere krisa, hvorfor vi solgte samisk avis, porno m.m. Det

var ingen hets, bare blide fjes!

— *Salget ga jo også penger i kassa?*

Odd: — På en time solgte to av oss for 350 kroner. Selger vi for 350 kroner en gang i uka betyr det 1400 kroner mer i kassa pr. måned og 16 800 kroner pr. år!

— *Andre planer?*

Odd: — Ja, vi skal trappe opp salget på alle større arrangementer i byen og på arbeidsplassene. Også skal vi begynne med Oktober-stand i byen enkelte lørdager. Indremisjonen i Tromsø har bokstand i byen hver lørdag. De selger for mellom 500 — 700 kroner hver lørdag. Det betyr at de selger for 25—36 000 kroner i året! Vi kunne sikkert klare å selge for minst like mye. Hittil har vi ikke utnytta de mulighetene vi har til å spre propaganda på denne måten. Men det skal vi rette på!

— *Hvordan trekker dere med folk til å bli Oktober-selgere?*

Odd: — Kundene er de vi lettest og i første omgang kan få til å bli Oktober-selgere. De vi blir kjent med gjennom salget selger gjerne bøker videre hvis vi spør dem. Men det må vi heller ikke være redd for.

Det er ikke mulig å trekke mange med i salget hvis vi skal sette skyhøye krav til de som skal selge bøker. Det eneste krav som bør stilles er at de har lyst til å selge bøker, en-

ten det er til venner og kjente eller på dørene. Folk kan sjøl velge hva de vil selge og hvor de vil selge bøkene og platene. Og det trenger ikke være noen stor oppgave å selge noen

bøker. Kjøp noen ekstra bøker av f.eks. Kriseboka og ta dem med på jobben eller ha dem i veska når du besøker venner og kjente!

Oppfordring: Støtt Forlaget Oktober — Støtt Oktoberbokhandlene!

Kjøp Oktober/Sivle- bøker og Maiplater som julegaver. Mobiliser venner til det samme!

INNHOLD:

Leder: 1 mai 1979.....	2
Kommunevalget -79.....	5
Utkast til line i målspørsmålet.....	8
Målorganisasjonane og målreisinga...	10
Ta studiearbeidet alvorlig!.....	12
Vitenskapelig arbeid er viktig.....	15
Kampanjestil er det vi mangler i Harstad.....	18
Oppsummering av løssalget i et strøk	19
Kritikk av kriseprogrammet.....	22
Kina og Jugoslavia.....	25
Noen kritiske kommentarer til Kinas utenrikspolitikk.....	27
Kritisk avvisning av en ukritisk kritiker.....	29
"Vi må slutte å redde verden!".....	32
Ikke for mye, men for lite enhets- frontarbeid.....	33
Nei til bevilgninger til det borger- lige voldsapparatet.....	36
Gråtopp svarer Pelle.....	37
Om massearbeid på landsbygda.....	38
Det er moro å selge bøker.....	42
Oppfordring.....	43
G o d J u l !	